

A. Ulvgården

PAL

FLORIDA är en GTA-SERVER

18+

www.aulvgarden.se

Det här är ett fiktivt verk. Alla likheter med verkliga personer, levande eller döda, eller företag, aktiva eller likviderade, är helt och hållet slumpmässiga.

Åsikterna som uttrycks i verket är inte författarens egna.

Snöflinga.

Fucking Legend	4
Högmod	7
Bytt är bytt, kommer aldrig tillbaka	9
Dagdröm – Jag	12
“He’s more machine now than man” – Obi Wan Kenobi	13
Min första novell: LAS-mannen	16
Dagdröm – konstnären	23
Akademiserad torsk	24
Rökrutans hierarki	27
Aviciimannen	29
Dagdröm – Clownen	32
186 cm i passet	33
Loading...	36
Dagdröm – Konzentrationsläger	39
Varmt kaffe	40
Girighet	42
Den nya ekonomin	44
Mimers brunn	48
Finska rycket	50
Jag frös	53
Ensamhetens dygd	58
Darth Vader	61
En dröm	63
Heta linjen	65
Värdebolag	69
Sunt förnuft	71
Audiens hos en fallen ängel	73
Crack	78
Temporär titel	80
“Alexander den store...	82
Sanningen?	86
Dagdröm – Matsäck till astralresa	89
Landet Afrika	90
Av arbetsrätt kommen	92
Agendan	96
Deus Ex Machina?	100
Vaginoplastik på Millennium Falcon	104

”Jag hade en attraktiv fru med sparvhjärna som avgudade mig; en fin liten lägenhet; en rymlig mage; och en blå bil.” – Förtvivlan, Vladimir Nabokov, 1934

“We can't tell our kids to do well in school and fail to support them when they get home. For our kids to excel, we must accept our own responsibilities. That means putting away the Xbox and putting our kids to bed at a reasonable hour.” – Utdrag ur tal till National Association for the Advancement of Colored People, Barack Obama, 2009

Fucking Legend

"Jag är trött på livet."

"Jag ska knulla dig så jävla hårt att stoppordet faller ur skallen genom örat på're", sa Magda, lekledaren, och slickade sig om sina rosamålade läppar.

"Ja, då händer något."

"Inte bara något, då händer detta. Av med paltorna och kom nu!"

Jag reste mig upp från stolen och lossade på mitt skärp. Snart stod jag i adamsdräkten och den korta kvinnan gick mot mig på höga stilettklackar.

"Jag har aldrig fattat den där grejen med lesbiskt. Det är inte min kopp te, trots att jag försökt flera gånger. Första gången i tonåren när jag försökte vara med en tjej så var det en i några klasser över mig som verkligen hade bestämt sig för att hon skulle få mig i säng. Och så blev det. Men jag tyckte hennes kön var äckligt. Så jag bara lät tungan stryka kort över hennes vulva - slick - och sedan hoppade jag upp bredvid henne och somnade. Senare har jag experimenterat med tjejsex där vi pullat varandra, det har varit bättre. Men på riktigt så gillar jag det här", hon tog ett grepp om min penis och lekte med den. Händelseutvecklingen gick framåt och snart hade hon mina styva mandor i sin mun.

....

Jag hade ett par sökande år, och jag vet att om jag hört mig själv som sjuttonåring säga att "sexet inte var det centrala" i mitt möte med BDSM-scenen så hade jag inte trott mig själv.

Men så var det. Faktiskt.

Varje gång efter vi haft våra orgier så samlades vi runt ett bord med rödvitrutig duk. Drack te och knaprade på giffel från ICA och bakverk konstruerade av hårdpackat raffinerat socker och mängder av palmolja (mums).

I var stund av sitt liv kan man säga att alla steg man tagit har lett till just denna punkt. Det är som det är och det blir som det blir...

Den djävul som viskade på min axel hette tristessen. Allt var tråkigt, och det hade lett mig till ett antal drastiska val under den tid som varit mig given att förvalta.

Förutom den enorma mängd utbildningar jag påbörjat men inte slutfört så hade några av de mer drastiska valen inkluderat:

- att bli sjöman och segla jorden runt. Motiveringen till detta löd att jag inte skulle träffa så mycket folk, vilket med tanke på att jag lever på mitt munläder och min förmåga att låtsas intressera mig för folks väl och ve ter sig som smått... Jag skulle i alla fall försvinna.

- Jag skulle bli läkare, och hade sparat i många år för att kunna försörja mig under studietiden i Östeuropa men väl på plats insåg jag att det här med att memorera citronsyracykeln inte var något för mig och jag valde därför att dra hemåt innan jag bränt alla mina studieår.

- Alternativa kyrkor och trosinriktningar hade en stark dragning på mig där en tid också. Jag besökte samfund de flesta inte känner till; klangresor, tarotkort, satanism, en intensivkurs i jojkning.. Jag såg det där, och det var för mig en skräckblandad förtjusning som gjorde att jag fortsatte gå vidare. Men det var trevligt, såklart. En släkting som hade gått på KTH på 90-talet hade berättat för mig om att det på den tekniska högskolan i vårt lands kära huvudstad fanns en förening för rymdintresserade som en gång för länge sedan (i en galax långt, långt bort?) hade inlett sin existens med en puttrande tillvaro där man diskuterade satellitbilder och de tekniska hindren som stod i vägen för att människan skulle behärska även rymden som ett beboeligt habitat. Men, så hände det som fick organisationen att splittras i tu likt en klyvd atom. Att Sverige skulle ha sin plats i detta nya intet som rymden ju är rådde det bland de närvarande inget tvivel om. En schism uppstod dock gällande hur man skulle föra sig framåt, somliga här menade på att en solenergibaserad teknologi var det bästa av flertalet skäl, emedan den andra enklaven att tala om var av åsikten att det mest effektiva hade varit att på något sätt få till något slags kärnklyvning i rymden och att man med framtidens förväntade förmåga att överföra och lagra energi då inte skulle ha några problem att framföra sina rymdskepp – hur de nu än skulle komma att se ut. Denna konflikt, parad med de olika ställningstaganden som fanns att ta i frågan om att vara beroende på den digitala teknologin, jämte att likt ett kärnkraftverk sträva efter att bygga systemen så manuella som möjligt för att minska möjligheten till säkerhetshaveri på grund av mjukvarubuggar...

Under mina besök bland alla de olika trosinriktningar jag valde fick jag mången gång tillfälle att reflektera över just denna splittring av KTH:s Rymdsällskap vars långtgående konsekvenser min släkting blivit vittne till;

Obesvarade hälsningar. Kalla blickar. Folk som inte hör vad man säger.

Addera några enheter på det, och du får istället; Höjda röster. Könsord. Sönderriven kavaj och blåljus.

Samme släkting som bevittnat detta spektakel hade också som ung tävlat i matematik på hög nivå. International Mathematical Olympiad heter spektaklet och alla kommer, och diktatorerna gör sitt bästa för att skina med två år långa förberedande träningsläger. Kanske inte helt oväntat bjuder denna sammanslutning på människor vars hjärnor man kan tänka sig offrat en del sociala egenskaper till förmån för andra, mer analytiska diton.

En gång visade han upp ett kort därifrån, där det satt en skäggig, rund och kort man vid ett bord.

“Evenemanget byter ju plats varje år, men när jag deltog ägde det rum i Tyskland. Och man har ju med sig sina coacher.”

“Du blev coachad av Sasha, antar jag?”

“Exakt, det var exilryssen som coachade mig, och han var nog rätt ordinär i den meningen att han var matematiskt briljant, men att det sociala lämnade övrigt att önska. Men här är en jävla legend.” Han pekade på mannen på kortet. “Det här var polackernas coach, och här satt han i lunchmatsalen. Det hela gick av stapeln i det som brukade vara Östberlin, de har ju en stark matematisk tradition och de delarna av staden är än idag faktiskt bättre än de före detta västra delarna på just de naturvetenskapliga ämnena. Vi åt middag här i alla fall, du ser att han har en halvpudding macka och en öl framför sig.”

“Vad ska du komma till?”

“Efter det här reste han sig upp och deklarerade att ‘Nej, nu fan är det dags att dra till brudarna’ och så bara reste han sig, lämnade ungarna han var där för att ansvara för och drog ut till glädjekvarteren.”

Hur kunde jag kommentera det på ett annat sätt än [KAPITLET'S TITEL]?

Högmod

Det fanns, såklart, ett jag innan Magda. På samma sätt som det finns ett jag nu med och kommer finnas (mest troligt, då kvinnor lever längre än män) efter henne.

Förr i tiden, att döma av otaliga gamla litterära skildringar hade människan mer kontakt med naturen än nu. Man kunde namn på fåglar, sädesslag och växter och många av de mått som användes då må verka ologiska och svävande nu; men en *foot*, *tum* eller en *yard* var alla anpassade enheter för sin kontext.

Jag har levt ett urbant liv, har aldrig intresserat mig så mycket för naturen annat än som någonting man kan betala extra för att vårda - om man är intresserad av det. Det stundande skede i vår planets historia som vi står inför; Antropocen, då miljöförstörelsen som skett till följd av vår arts ekologiska avtryck har jag likt många andra i min generation valt att se som en närmast filosofisk företeelse. Kanske borde vi som kollektiv ha varit ute i skogen och propagerat för en större förändring av allt det där, men istället fokuserade jag på det vi människor i alla tider har haft som primärt huvudbry; att överleva.

Det var inte en flickas namn som tagit plats på min väns läppar och fick honom att ligga sömnlös, vi var för gamla för att sex eller kärlek skulle vara intressant på riktigt antar jag? Typ "den där gamla luringen funkar inte", som man säger till kroppen då den påminner om de drogverkande substanser den kan släppa ut bara man kittlar den på rätt ställen.

Nej, namnet som fick honom att gå upp i limningen löd *Instantor*.

Det var en lösning som kunde användas av banker, kreditinstitut eller möjligtvis andra långivare för att bedöma kreditrisken i realtid. Detta gjordes genom att programmet kopplades upp emot respektive juridisk eller fysisk persons bank och scannade av bankhistoriken; alla transaktionerna. Genom att göra detta kunde man göra en kreditbedömning som var dels mycket mer aktuell men också gick mycket snabbare att göra än att vänta in kvartals- eller årsrapporter eller titta på föregående års inkomstdeklarationer.

Nämnde jag att det var en billigare lösning också?

Förövrigt så gav denna data en möjlighet att extrapolera företags framgång med, det går såklart inte alltid att se rätt när man stirrar in i spåkulan men när min kompis Micke berättade om det fick det mig närmast att tänka på både Monte Carlo-simulationer och Klinedynamik.

En Monte Carlo-simulation är ett slags simulering av ett sammanhang som görs genom att man istället för att försöka göra en väl genomtänkt analys bygger upp ett antal olika subjekt som agerar inom ramen för en viss modell; och kanske också påverkar varandras beslutsamhet. Ta till exempel en brandutryckning. Det gammalmodigt förnuftiga var att följa best praxis och genom detta försöka sig på att designa brandevakueringsvägarna för ett hotell för att så många som möjligt skulle hinna ta sig ut.

Vid användandet av en Monte Carlo-simulation skulle man då istället försöka sig på att bygga en modell av sagda hotell där man låter ett realistiskt antal gäster, programmerade att dö vid en viss värmegrad och med en hastighet uppskattad till gängse gång/springhastighet, försöker ta sig ut ur byggnaden när en brand startar.

Kör simulationen en miljon gånger.

Och om du har rätt data på plats så kommer resultatet att visa i vilka scenarion flest folk överlevde och vilka dörrar de föredrog då.

Det påminner lite om *naturalisternas* litteraturskapande där man skulle låta ett antal karaktärer agera ut sina naturliga drivkrafter inom ramen för romanen man skrev, inte för att som författare ingripa likt den skapande gud vi alla författare i någon mening är åt våra litterära *persongallerier*, nej, tanken var att de fanns redan från början och att författaren bara så att säga tillhandahöll scenen.

Kliodynamik är en vetenskap i sin linda där man försöker att, genom att bygga modeller av människosamhällen, förutse vad vi går emot och på så sätt förutspå framtiden. Det är väldigt kvantitativt. Väldigt asperger. Och det intresserade inte Micke för fem öre.

Vad som intresserade honom var istället en Micke som i framtiden befann sig på en upphöjd bädd på en paradiso, med fyra exotiska jungfrur som matade honom med vindruvor, smörjde in honom med babyolja och vajade med ett palmblad över hans småtrinda kropp för att han skulle stå ut i värmeböljan.

Bytt är bytt, kommer aldrig tillbaka

Det kinesiska hovet krävde att all manlig personal som rörde sig i *Den förbjudna stadens* lika röda som avgränsade område hade blivit utsatt för det som kallas *bilateral orkidektomi* eller kort och gott; att man klipper bollarna av personen. "Männen" som blir utsatta för detta blir feta, fromma som små lamm, de tappar sin drift och penisen skrumpnar ihop. Sånär som på detaljen att de faktiskt enligt somlig statistik lever längre än män som lever med normala testosteronnivåer är egentligen inte behandlingen värre än vad en man ofta utsätter sig för för att samverka i ett heterosexuellt förhållande.

Som liten slogs jag mycket.

Jag var lättkränkt, eller som folk i min mediakåta omgivning säger #Triggered.

Jag tog saker på för mycket allvar, men det är så jag är skapt och det enda sättet jag egentligen kan förhålla mig till världen. Min mamma ville att jag skulle sluta slåss. Men jag kom hem dag efter dag, ofta slogs jag mot större barn, och jag fick ordentligt med stryk.

Bulor.

Skrapsår.

En gång minns jag att jag blev hållen i håret medan ett äldre barn slog mig så att hela ansiktet var förstört och mamma undrade varför jag utsatte mig för sådant. Sedan när jag slogs mot jämnåriga var det tal om polisanmälan och liknande.

Jag ville inte ha drama.

Upprättelse var min drivkraft, och ingen brydde sig om det här. Det föreföll mig irrelevant. Jag berättade det för en tjej någon gång för länge sedan, på den där tiden då hon på lokala snabbköpet fortfarande log mot mig, och hon frågade mig om jag hade ADHD eller något liknande. Det var oceaner emellan oss.

"Var det då du insåg att du gillade att slåss?" Frågade Magda. Vi stirrade upp i taket bredvid varandra och jag föreställde mig den stjärnhimmel som jag visste vakade över oss alla, bortom bostadsrättens innertak, tak och den atmosfär vi som art utsatt för ljusföroreningar och därmed var på väg att suddas ut, detta naturens under, och ersätta det med TikTok...

“Jag har aldrig gillat våld”, svarade jag.

“Du piskade mig just så mycket att det kommer kännas i veckor framöver”, sa Magda och vände sig mot mig.

Vi kysstes.

“Det där.. Jag var så bitter när jag var liten. Jag var uttråkad som fan då, det var värre då än nu till och med. Och det gjorde mig så arg och explosiv. Och min mamma skickade mig till en terapeut, en gammal gumma som satt och lyssnade på mig och det gav.. Ja, jag vet inte. Men sedan när jag kom i tonåren och så att säga testosteronets dammportar öppnades upp, blev det än värre och jag beslöt mig för att undersöka alternativa lösningar, och då dök frågan om bilateral orkidektomi upp.”

Tystnaden omsvep oss, och jag kände Magdas högerlems greppensel fatta tag om mina testiklar, vilket triggade penis svällkroppar att expanderas en aning och prostatan att dra ihop sig. Den sistnämnda kroppsdelens ömmande fick mig att slås av att den alldeles nyss befunnit sig i min anal.

“Jag skulle sakna de här”, ömmade hon likt en moder.

“Det glädjer mig”, sa jag.

Sun Yaoting hette den siste enucken i Kina. Hans ädelstenar blev avlägsnade av hans far när han var åtta år gammal bara några ynka månader innan den siste kejsaren *Puyi* avsattes. Och jag ska inte fara med osanning och säga att jag är någon expert på kinesisk historia, så långt österut har min blick sällan fastnat, men om jag minns alla detaljer rätt så fick Sun Yaoting ändå leva med sin kejsare en stund i *Den förbjudna staden*.

Det som är intressant med den här praxisen att beröva småpojkar på familjejuvelerna för att nå antingen effekten av en sterilisering eller en fantastisk ljus pojkröst tycker jag inte ligger i de rent fysiska effekterna, om än de är att beakta främst i dagens kallt antimystisistiska samhälle.

Men om vi nu ska hitta en angreppsvinkel som gör detta intressant och förståeligt i det kapitalistiska system vi verkar under är det just *transaktionsbiten* som jag vill understryka. Alla dessa religiösa dogmer och de inskränkningar som motas in i de utövandes liv är att se som just en transaktion med evighetens ursprung, denna världs *Demiurg* eller babyloniernas *Marduk* där uppooffringarna idag görs med ett löfte om en fröjdefull evighet på de *Elyseiska fälten*.

Det finns ett gammalt ryskt ordspråk som lyder ungefär "De (den statliga makten) är långt borta, och Gud är högt däruppe -- så vi gör som vi vill", och här menar jag att den transaktion som eunuckerna gjort i alla tider har varit ett tvärtemotbyte. De nådde positioner i sina respektiva samhällen eller kontexter som var vigda åt just de som silat bort krutet ur livets juice. Men istället för att sluta en affär med djävulen själv och lova bort sin själ att förevigt plågas mot fördelar i detta liv, så valde de att helt sonika avsäga sig sin framtid. Ingen plågan men ett mörker där deras genetik för evigt tar stopp och deras existens i vår arvsmassas summa upphör.

Tillbaka i sängen med Magda, den där natten då jag inbillade mig stjärnhimmelen.

"Det finns faktiskt folk som sysslar med avlägsnandet av testiklar. Det finns ett flertal olika tekniker för att göra det; dels så kan man ju göra det med tandläkarmetodologin och helt enkelt hitta en vårdutbildad person som inkorporerat detta som en kosher del i sin hippokratiska ed", med dessa ord bröt Magda tystnaden. Hon höll hårdare om bollarna nu. Det var inte helt och hållet behagligt, faktiskt.

"Och förutom de kliniska alternativen?" Sa jag.

"Jag har hört att man kan använda samma metodik som på slakt kreatur. Där kan man antingen använda en speciell anordning som helt enkelt klipper sädesledarna med allt vad det innebär, eller så kan man sätta som ett band runt testiklarna som stryper blodtillförseln, och efter en vecka eller två ruttnar vävnaden och tillslut när fåren springer runt med de där gummiremsorna så faller det ner som ett atrofiskt paket."

"Bäää", bräckte jag.

Magda skrattade.

Dagdröm – Jag

Vit.

Heterosexuell.

Föredrar lesbiskt/trekant när jag ser porr.

Högskoleutbildad.

Tjänar sådär (tycker jag, du tycker förmodligen annorlunda).

Det är spännande med ordens makt.

Vad ett fåtal fonem eller morfem kan sätta igång.

Neger.

“He’s more machine now than man” – Obi Wan Kenobi

Ett barn hade ritat en apelsin på det vita VHS-omslaget jag erhållit av min läromästare *LAS-mannen*; en man som stod framför mig iförd (alltid!!) grå kostym, skjorta och slips. Han var kanske född i en sådan. Om jag inte sett bilder på när han löptränade sin sega, korta kropp iförd kläder anpassade för just det ändamålet, hade jag nog utgått från det.

“Den finns inte på Youtube och jag har inte hittat den på några andra ställen heller, men så är jag ju en gammal bock också som inte följer med i alla de nya nyckerna. Och kanske hade vissa av dragen som presenteras i filmen inte fungerat nu, eller i alla fall försvårats, ironiskt nog på grund av den utveckling som har skett med mobiltelefoner och telenätet sedan händelserna som skildrades i den ägde rum”, sade LAS-mannen och såg sig omkring. Kroppsspråket påminde mer om droglangning än fildelning, det här var ju dessutom laglig sådan.

Jag öppnade munnen “Jo, mobiltelefonen eller internet...”

Han avbröt mig “Jag brukar sätta på den efter en jobbig dag, hålla upp en whisky och bara njuta. Jag förstår knappt språket, men jag kan den utantill och att ha på den i bakgrunden väcker associationer till fornstora dar.”

Jag öppnade munnen “Vad?”

“Jag måste dra”, sa han och räckte fram kardan.

Ett fullbordat handslag och vi skildes åt.

Jag hade fått gå hem till min mor för att låna hennes VHS; själv hade jag inte ens en TV. Hennes katt kröp upp intill mig på soffan och jag klappade den huvudet. Myrornas krig byttes ut mot ett mörker, Public Service-loggan lyste upp det övre högra hörnet och ett burkigt ljud ackompanjerade ett panorama över Paris. Bilden hoppade och hade sig, ett tecken på hur många gånger bandet gått fram till slutet för att spolas tillbaka hemma hos LAS-mannen likväl som på att allt inte var bättre för.

En grodätare kväckte på om de landvinningar som gjorts sedan nittioåret inom telekombranschen och hur detta hade resulterat i en mängd uppköp och sammanslagningar. Gamla aktörer svalde nya, Technology, Media and Telecom-avdelningarna på all världens investmentbanker gick på högvarv och samhällstrukturen i sig självt blev ifrågasatt av all den nya teknik som nu befann sig i var mans hand. Visst var det en hickup 1998-2000, men efter det plockades taktpinnen upp igen och det hela kröntes med den paketering av mobilt nät och handhållen datorupplevelse som svinet Steve Jobs (han var nog ofta uttråkad förresten, nu när jag tänker på det, kanske var det därför han var så otrevlig?) hade presenterat med sin iPhone.

Mot denna historia i allmänna ordalag, riktades särdeles fokuset på det franska telenätet och dess omvandling till operatören Orange, som framgångsrikt expanderade på detta teknologiska avancemang särdeles i Frankrike men också i Afrika. Och allt gick som smort, till dess att orkestern satte kaffet i halsen där vid 2008 och den globala finanskrisen då skapade ett behov för alla företag, samtidigt, att spara pengar.

De var många anställda vid det laget.

För många. Som vi redan konstaterat.

En plan sattes då i verket att på olika sätt få de anställda att må sämre; tjänstemän blev beordrade att sätta sig ner i tomma rum, ibland utan möbler.

De blev satta i väntan.

Och för somliga av dem anlände Godot och tog dem med sig.

Inte mindre än 35 självmord resulterade försöken att få dem att gå med på mindre avgångsvederlag än vad som krävdes av den franska arbetslagstiftningen i.

Jag kände till det här sedan tidigare. Men då var det fiktion, verkligheten slår alltid den förra, som bekant.

Den industriella revolutionen skapade välstånd, *Spinning Jenny* introducerades och gjorde fransmännen så arga att de saboterade maskinerna som automatiserade bort deras arbetstillfällen. Sabotörs etymologi kommer från de träskor som användes för just de sabotagen...

Några år efter det att händelserna i dokumentären utspelade sig, men under den tid då rättegången som skulle resultera i en fällande dom mot *Oranges* ledning pågick, skulle en tysk intern på *Bank of Americas* New Yorkkontor dö i duschen efter att ha gjort en *Magic Roundabout* två morgnar i rad. En *Magic Roundabout* var praxisen att efter en natts arbete, omkring klockan sex på morgonen beställa en taxi för att komma hem, duscha och byta kläder, och medan taxin väntade utanför och för att sedan återvända hemåt.

Det där skapade en del diskussion i mina kretsar. Den gamla vanliga diskussionen om att det var synd om juniora bankers blossade upp, och bemöttes av det lika tråkiga argumentet att deras arbetssituation med 120 timmarsveckor var självvalda; och att ifall de ville så kunde de bara sluta.. Och dessutom kanske det inte var mer påfrestande att göra de där powerpointpresentationerna än att studera till ingenjör och ekonom samtidigt, som många av dem gjort tidigare...

Jag la an en historisk lupp på historien; tänkte att en tysk (nazist) som dör på *Bank of America* i New York; det måste vara att kapitalismen som idé och ideologisk rörelse kräver kompensation för de år som tillväxten haltade i stora delar av väst på grund av tyskarnas andra av de, hittills, tre försök de gjort att ta över Europa.

VHS-bandet tog slut. Domarna hade delats ut till berörda grodätare och jag förstod mer av min läromästares maxim.

Är inte kanske *Population Control* bara andra änden av det rep på vilken andra stumpen är märkt *Family Planning*?

Och är isåfall inte *Karoshi*, det japanska fenomenet att dö av överarbete, inte mer än samhällskroppens vita blodkroppar som utför ett självreglerande arbete?

Vi talar om en genial man. Min mamma var av meningen att LAS-mannen var en hemsk människa, men var det inte så man sa om Steve Jobs; "A blessed being that is cruel"?

Min första novell: LAS-mannen

"Cancern dör med sin värdkropp. Jag minns när jag först hörde det. Jag var barn då; naiv och blödig och skänkte det massor av filosofisk vikt och betydelse. Tänkte på det många nätter.

Cancern är okontrollerad celltillväxt. Vare sig mer eller mindre. Allt det andra relaterat lägger vi till själva medelst det prisma som vår arts individer ser och uppfattar världen.

Innan jag hamnade i de skor jag kliver in i nu om morgnarna jobbade jag på ett litet SaaS-bolag, det vill säga; vi sålde mjukvara till andra bolag på prenumeration. Företaget satt på ett säkert Business Case med obscent höga marginaler men jag trivdes inte. Jag var en extern VD som fått förklarat för mig att jag inte skulle bli insläppt som partner och upplevde att ägarna tjänade pengar på mitt slit. Jag kände mig utnyttjad men hade svårt att hitta ett annat jobb. Det hade jag alltid haft sedan jag gått ut Handelshögskolan och det satte mig i en sits där jag alltid betraktade min anställningstrygghet som ett skämt - och således min plats vid det vattenhål som en trygg inkomst utgör som högst osäker.

"Vi måste ha tillväxt", sa den ena ägaren, den av de två jag fortfarande pratade med.

Ett nystartat bolag i våra kunders bransch hade rönt mycket uppmärksamhet i media. Det fanns högprofilerade investerare och medarbetare som var kända inte bara i gubbiga Corporate Finance-kretsar utan även i det nutida kollektiva minnet.

En stor ägarstrid hade rasat i bolaget nästan från start och jag såg i tidningen att en ny VD hade tillträtt. Han bar ett för mig okänt namn, vilket vi av diskretionära skäl här kan utelämna, men han kom att senare bära epitetet *LAS-mannen*.

Jag gick in på LinkedIn. Där hade han listat sina erfarenheter. Det såg väldigt mellanmjölk ut, han hade jobbat för mellanstora bolag man kanske hört talas om men aldrig brytt sig om. Han hade läst filmkunskap på Stockholms universitet under 90-talet.

Jag skickade en kontaktförfrågan.

Han tackade ja.

Jag mindes bråket med ägarna jag haft tidigare i veckan samt muttrandet om företagets tillväxt, eller bristen därav, och författade ett kort meddelande:

"Hej,

Jag heter Erik och jobbar som VD på Syncro.

Vi har ett system som kan öka er industriella effektivitet med hjälp av schemalägnings- och flödesoptimeringar i programvaran.

Vi har goda referenser från några av de större spelarna i branschen och har ofta kunnat generera snabba resultat (= ökad EBIT) på de företag vi börjat arbeta med.

Hör av dig till mig om det här är intressant.

Med vänliga hälsningar,

Erik Pilsvärd "

Det dröjde inte mer än en halvtimme tills jag fick svar och snart hade vi bestämt en träff. Han hade gett mig en halvtimme av sin dyrbara tid.

Vi möttes på hans kontor.

Han var kort. Vältränad i grå kostym och var vad den tioårige Erik skulle ha sett som en grå gubbe. Men vi och våra prisma förändras med tiden. Och den Erik som hyst en sådan fascination för de övernaturliga soldater kallade Space Marines som befolkar världen i Warhammer 40 000, opererade med dubbla hjärtan och andra fysiska egenskaper som får dem att av arrogans och hybris lämna mänskligheten bakom sig och förakta de vanliga människor som de är skapta för att beskydda, skulle nu komma att möta en ny slags (nästintill) övernaturlig varelse att förundras över.

LAS-mannen satt bredvid mig när jag demonstrerade Syncros mjukvaruprodukter.

"Jag ramlade över ett konstigt ord häromdagen. Hinsides. Jag läste Houllébecqs Serotonin", sa jag.

"Hinsides, ja det betyder på andra sidan döden. Elementarpartiklarna är en fantastisk bok", svarade han. Och där och då förstod jag att jag i min yrkesroll för en gångs skull träffat en like som inte snäste åt tanken på att studera fornkyrkoslaviska, även om just den tanken aldrig hade slagit honom.

Han köpte vår produkt och den gav stora resultat; för oss, för dem och inte minst för LAS-mannen som i egenskap av VD kunde ta åt sig äran av att ha hittat och valt ut oss som leverantör. En roll som tyvärr så gott som alltid slutar med att de politiska övervägandena och danserna stjälar fokus från det operativa.

Han gjorde ett starkt intryck på mig som en intellektuell jämlike eller mer därtill i en omgivning där jag den hårda vägen fått lära mig att skriva mail i bulletpointsformat och inte brödtext för att det skulle vara begripligt för mottagaren.

Solen sken då vi satte oss ner för att äta lunch på Sturehof.

"De hörde av sig till mig för att de hört vad jag gjort tidigare", sa han och skar i sin Entrecote och fortsatte "Den här resan företaget är på. Det handlar om att skapa nya vanor. Och så var det lite väl mycket lösa boliner i början när man talar om rekrytering. Vi måste få ner vår *headcount* men det är på gång."

För någon som alltid varit rädd för att få sparken... Åt jag lunch med en av liemannens utsända?

"Hur gör du? För att runda LAS?" Frågade jag.

"Ja, man måste vara kreativ. En gång så jobbade jag på en reklambyrå med stora lokaler inne i City. Där satt en kvinna som varit där i typ 20 år. Hon vägrade gå med på någon förlikning eller deal och facket var inblandat. Då tittade jag i hennes kontrakt och såg att det stod 'arbetsort: Stockholm' och att vi som arbetsgivare hade rätt att kräva att hon skulle vara fysiskt närvarande på arbetsplatsen. Så då skaffade jag en ny kontorsplats åt henne. En källarlokal utan fönster i Skärholmen. Det tog två veckor innan hon sa upp sig...".

"Har du några fler knep att bjuda på?" Frågade jag.

Han satt tyst och lekte med en tandpetare i munnen. "Ja, jag kan berätta en till sak. Men det var kanske inte så schysst egentligen. Det var en anställd som hade nio månaders uppsägningstid. Och, jag gjorde helt enkelt så att jag sa en sak men gjorde en annan. Så när vi satt i rummet och diskuterade att hon skulle sluta var vi alla överens om att det var rätt och att hon inte hade någon plats här och jag skulle skicka henne ett avtal med det vi kommit överens om; det vill säga nio månaders uppsägningstid. Så jag skickade henne ett avtal i vilket det stod att hon sa upp sig med omedelbar verkan på eget bevåg och att vi som parter inte hyste några oegentligheter emot varandra. Det här ledde till ett nytt möte där vi återigen gick igenom hur vi skulle hantera hennes avslut och kom överens om att hon skulle få sina nio månader och att det var bäst för både henne och oss. Och sedan skickade jag det där avtalet med 'uppsägning med omedelbar' verkan igen."

"Och hur reagerade hon på det? Det låter ju bara sjukt?" frågade jag.

"Ja, efter att jag gjort så tre gånger så sprang hon ut ur vårt mötesrum och skrek att jag var 'sjuk i huvudet', 'en sociopat' och att hon inte kunde jobba med en sådan som jag. Så då sa hon upp sig med bara tre månaders uppsägningstid."

"Och hur går det på det nuvarande stället då?"

"Jodå..." han tog en klunk av vinet "Det är några till att röka ut, men ge mig några månader..."
Jag hade funnit en mentor, må han bara acceptera adepten.

Och som ung brukade min idol heta Eminem.

Warhammer 40 000 har en mytologi baserad kring mytologiska arketyper, det är inte originellt, dock uppumpat till max. Mänsklighetens kejsare enade de olika fraktionerna i kampen för överlevnad och till dess att hans son Horus förråde honom under mörka krafter inflytande. Idag sitter liket av kejsaren uppkopplad emot en livsuppehållande tron från vilken han styr imperiet medelst psykisk energi. "In the Grim Darkness of the Far Future There Is Only War" är spelets slogan och de rättroende människorna anser att även om han inte är direkt kontaktbar så är kejsaren mänsklighetens sista hopp, eller mer kortfattat; "For the Emperor!" eller "The Emperor Protects!"

Den stora tvisten här, som delvis hamnat i skymundan på grund av att de tioåriga pojkar som utgör en stor del av franchisens publik inte har den kritiska förmåga som krävs för att förstå det ironiska i den miljö eller den politiska verklighet som beskrivs. Ett lik sitter på en tron och en mängd esoterisk-kannabilstliknande sekter säger sig komma med dekret om hur och varför mänskligheten måste utstå det oändliga lidande som beskrivs (dystopibiten är inte direkt nedtonad i källmaterialet som finns att tillgå).

Frågorna man måste ställa sig då är snarare av karaktären; finns det en kejsare? Varför måste vi som art lida så mycket? Om kejsarens själ verkligen gömmer sig där i liket från *den gyllene tronen*, hur vet vi då att han har vårt bästa för ögonen?

Mitt vuxna jag undrar vad i den här världen som är värt att beskydda? Aktieägarvärde?

LAS-mannen var svår att nå, vilket jag har all respekt för. Så är det när man har en talang som står så högt i rang.

När jag berättade om min nya bekantskap mötes jag av polariserade reaktioner; "Vilket svin", utbrast somliga. "Kan man anlita honom på timme?", frågade sig andra.

En dag hände det så att han ringde mig, istället för, som så ofta, tvärtom.

"Hej, det är jag."

"Hej", fick jag fram.

"Du, jag ringer dig om en sak här som du måste veta. Men du får absolut inte säga det till någon. Det är så att vi kommer försätta bolaget i rekonstruktion nästa vecka. Men ni kommer inte påverkas. Ni kommer få betalt."

"Vad menar du? Ska ni gå i konkurs?" frågade jag.

"Nej då...", svarade han lugnt "men vi ska minska kostnadsmassan. Två tredjedelar av tjänsterna ska bort. Det är en ickehändelse."

Sedan la han på.

Då bolaget redan fått sin beskärda del medial uppmärksamhet med skandaler och dylikt satt jag så nästa vecka på helspänn i väntan på att rekonstruktionen skulle utannonseras. Men inget kom. Tills på torsdagen då jag nåddes av ett pressmeddelande på Di.se att han, just han med bild och allt, skulle bli utbytt som VD.

Jag slog hans nummer och för en gångs skull svarade han.

"Hur mår du?" frågade jag.

"Jodå, det är helt okej. Jag var ändå trött på den där skiten. Det var ett omoget ledarskap i styrelsen."

"Och hur klarar du dig?", frågade jag, "Ekonomiskt, alltså."

"Jo men det är okej...." Han var tyst, "Jag har 15 månadslöner som avgångsvederlag."

"Hur fan lyckades du med det?" Utbrast jag.

"Erik... Det är väldigt enkelt egentligen. När man skriver kontraktet är man ense, men man tittar på kontraktet först när man är oense."

Jag hade mycket att lära.

Vi träffades några månader senare. Han hade sprungit ett maraton och såg oförskämt vältränad ut. Men de fräscha vårvindarna till trots rådde en dyster stämning över vår vackra huvudstad. Det var våren -22 och Ryssland hade genom sin invasion av Ukraina sett till att det återigen rådde krig i Europa.

"Jag jobbar på ett litet bolag som säljer handsprit nu. Som extern VD. Men de har problem. Våra två största exportmarknader är 1) Ryssland, 2) Ukraina", sa han och smuttade på sin kaffe.

"Och hur ska ni balansera det marknadstappet?" frågade jag.

Han andades in, "Det ska vi inte. 30 ska bli 12."

Och likt cancer dödade sin värdkropp var det när jag träffade honom några månader senare och frågade hur det var på jobbet.

"Det är skittråkigt.. Jag sparkade hela Stockholmskontoret så nu är det bara produktionen i Kalmar kvar i Sverige. Och då sa ägarna 'varför ska vi vara kvar här för?', så de har flyttat till Italien hela bunten. Så jag är ensam nu. Håller på att sälja tjänstebilarna. Och har sagt upp vårt kontor. Fan. Jag blir galen av att prata med mig själv. Är understimulerad..." han riktade en bedjande blick mot mig "Kan vi luncha nästa vecka?"

Jag jobbade kvar på det där SaaS-bolaget, Syncro, kanske ett år till innan jag rörde mig vidare.

Mänskliga möten påverkar och sedan dess har jag gjort stora kliv uppåt. Såväl i näringskedjan, som kompetensmässigt men även, vill jag påstå, själsligen. Jag har transcenderat till ett högre plan av denna existens och gått från att vara anställd till att konsulta i egen regi.

"Now I am become death, the destroyer of worlds."

Luftkonditioneringens vispande hördes i bakgrunden. Framför mig satt 40-talet berörda medarbetare. Någon bjöd sin granne en Cola Zero PET-flaska, men erbjudandet avböjdes och plasttingesten återvände ner i sitt gryt i handväskan.

Det var min första dag och jag skulle introducera mig inför arbetsgruppen.

For the Emperor!

Projektorns glimmer ändrade färg när jag dubbelklickade på "Omstrukturerings.ppt".

Magda hade läst klart novellen.

Jag sög på hennes högra bröst. Vi låg i sängen. Hennes man var hemma i Schweiz tillsammans med hennes dotter, så jag slapp det störande momentet i alla fall.

"Det är bra skrivet, det är roligt", sa hon.

"Men? Det är en historia som berättar mycket om vad jag är och hur jag kom att tillskansa de färdigheter jag säljer till dagligdags", svarade jag.

"Det är lite väl esoteriskt det här med Warhammer och the Emperor jämte citat ur vad jag antar är deras regelböcker? 'Now I am become death, the destroyer of worlds.'"

"Det var vad Oppenheimer sa när han avslutat Manhattanprojektet och skapat en fungerande atombomb. Det kanske inte är uppenbart om man är socialist i grunden som du men de regler och lagar vi har i det här landet rörande anställda och inlasning."

“Du borde jobba med referenser folk kan relatera till.. Typ Star Wars? Dessutom..”, man hörde på rösten att något allvarligt och tråkigt(!!!) skulle komma ur hennes käft, “..Det finns en poäng med att stärka de anställdas position på arbetsmarknaden, det är faktiskt långsiktigt bra även för arbetsgivaren..”

“Kärnvapenbomba LO-borgen.”

“Va?”

“Det är allt jag säger.”

“Du måste i alla fall ta bort allt det här tjafset om Warhammerfigurer och dess mytologi.”

“Poängen är just transcenderandet, att det sker en utveckling av huvudpersonen under historiens gång, och att makten i sig skänker en privilegier över, såväl som förakt riktat mot de man en gång varit sprungen ur. I det här fallet anställda; att huvudpersonen börjar som just anställd men på slutet blir konsult och därför utan medlidande kan sparka människor på löpande band, oavsett metod eller motivering.”

Magda puttade mig ut från sängen, det gjorde ont när min kropp träffade golvet.

“Du sa åt mig att skriva, och det här var vad som kom ut. Jag följde ditt råd, att gräva där jag står, det som beskrivs i den här novellen är ju hur jag blev den jag är och hamnade i den position jag finner mig i idag”, jag ställde mig upp och såg på Magda.

Hon mötte min blick med hat.

En tår rann längs hennes högra kind.

Dagdröm – konstnären

Jag gick på ett konstgalleri.

Varje verk, och i många fall hela konstnärskap, ställde ut martyrskapet för exposé.

Det var samer, judar, svarta... de av min sort - vita, heterosexuella och välbetalda - syntes bara genom vår (outtalade) frånvaro.

Om jag var konstnär skulle jag skapa installationer som *Blankarattacken*, *Fel i kassaflödesanalysen*, *Fackets inkvisition*, och på en bild skulle jag måla LAS-mannen; smärt i sin gråa kostym stiger han upp ur ett mörker med blicken riktad framåt och ett papper med rubriken "Omedelbar uppsägning på anställds begäran".

Jag skulle döpa den till *Näringslivets dementor*.

Jag aldrig varit ett fan av serietidningar, sanningen att säga så är det visuella knappt aktuellt för mig att skildra nu när jag skriver, snarare än i egenskap av den brist på miljöbeskrivningar, väderleksskildringar och människors utseende som präglar samtliga mina texter. Men en serietidning jag fann intressant var det kanadensiska verket *Paying for it* i vilken författaren skildrade alla sina besök hos prostituerade under ett antal år. Som vanligt räckte det inte för mig att bara besöka en prostituerad, nej jag var tvungen att läsa på och *rättfärdiga denna nya potentiella väg för mitt själsliga sökande*.

Men av det blev det inget av; jag fann, som redan skildrats i denna text, andra sätt att döva sinnet mitt på.

Jag hade fått mitt hjärta krossat.

Jag och min partner hade ingått en akt som i dagens samhälle var att betrakta som en än intimare närmandehandling än att ingå äktenskap eller skaffa barn. Ty det ena är sett genom vår tidsandas prisma enbart symboliskt, och det andra går att göra av misstag, men våra tvenne älskande själar hade gjort någonting av en magnitud som vittnade om att de på riktigt trodde på sitt förhållande.

Vi hade löst ett gemensamt bolån.

Min pappa sa alltid att jag var för mycket tjej, att jag tänkte för mycket och att jag var för nära för mina känslor. Min mamma var bara av meningen att jag var sjuk i huvudet, men kunde hon verkligen säga det, om man tog hennes val av partner i beaktning?

En högtid hade samlat alla i familjen förutom min tjej då, eftersom att denne inte längre ville vara med. Dennes skröpliga psykiska hälsa hade slagit ut i full blom dagen efter att jag och hon hade kommit överens om att avlägsna hennes spiral och veva igång bäbisfabriken.

Dagen efter hade hon lämnat mig och nu var lägenheten ute till försäljning. Och nu satt så den skröpliga mekanism, som den mycket nutida familjebildning (med mycket plast- och styv- som klister) jag lever och verkar med och i utgör, samlad varpå min moster i ett försök att närma sig min far som hon nuförtiden sällan såg tog till orda.

“Är det inte tråkigt det här med din son och Kristina?”

Min far satte ner vinglasen framför sig och petade på det mörkblå kavajslaget “Ja, det är tråkigt. Den här skiten kommer att kosta mig säkert en till två miljoner kronor nu när grabben behöver en ny lägenhet.”

“Är det *det* som gör dig upprörd?” Frågade min moster.

“Du, det är bara och ladda ner datingapparna och gå ut på stan och bjuda in till dansbanan runtom vilken slidkransen en gång satt.”

“Du kan inte mena allvar med att det är det monetära i den här frågan som uppehåller dig? Det är ju helt sjukt.”

“Om det inte går att räkna på, så finns det inte. Så enkelt är det.”

Och tänk att jag i min barndom vände mig till den här mannen för känslomässig guidning.

Yrkesmässigt brukade det ta ett halvår, ibland mindre, innan jag kommit till punkten att mina ansvarsområden snurrade utan mig. Den hemliga ingrediensen var att hitta någon som var nyexaminerad, gärna från en utbildning som på något plan visar på en akademisk förmåga, samtidigt som sakämneskunskaperna som lärs ut bringar ringa direkt värde på arbetsmarknaden. Detta möjliggör en rekrytering till en snuskigt billig peng (dina anställda behöver en god man, sa en gång en branschkollega när jag berättade om löneläget i teamet jag leder), för det man ger dem istället för reda pengar är ett löfte om en karriär.

Jag har pekat på framtidsutsikterna för juniora medarbetare så många gånger, och varje gång händer samma sak några år efter att jag jobbat med dem och fått dem att så att säga leverera i tandem åt mig. Ofta händer det av logistiska och CV-planeringsmässiga skäl ytterligare något år eller två efter det att jag byggt ut mig själv och dedikerat mina dagar åt det själlösa scrollandet av olika feeds och mer eller mindre obskyra trådar på nätforum. Mina dagar är lugna och jag ser de medarbetare jag tagit under mina vingar göra allt det jag ber dem om, KPI-rapporterna fylls upp med de siffror jag behöver för att imponera på mina överordnade.

Och snart rivs denna lugna konsumtion av ljudböcker och tepauser loss av att jag säger upp mig och går vidare.

De jag lärt upp är alltid kvar många år senare, sådan är världen skapt; uppenbarligen.

Rökrutans hierarki

Långt innan Micke blev det han är idag; ett under av kommersiell framgång som gör sig hörd i affärsmedia om ditten och datten (speciellt när han deltog i någon feministisk skit och uttalade sig om att han brann för att, och håll i er nu, "möjliggöra kapitaltillströmning till grundare av en för entreprenörer icketraditionell bakgrund") så var han faktiskt en bra man.

Må det vara den vite mannens sista högt placerade tenoraktiga skrik, men låt oss; som som grupp är så dåliga på allt annat, att få behålla den här sista lilla tårtbiten i samhället som kallas kapitalkontroll.

Fader vår i himlen är, Amen.

Den artikel i affärspressen som nu ska dissekeras vill jag (helst inte) minnas tillbaka till då jag såg den som att han övergivit de sina och offrade oss andra grisskära unghanar på *Mammons bål* för att.. Ja, vad? Bli rikare själv? Få ligga? Jag knöt näven i fickan när jag såg avståndet mellan oss vidgas. Denna utveckling hade ju fortlöpt sedan Instantors men särdeles efter Minoos intåg.

Minoo togs som exempel på den här snedvridningen; hennes bruna hud skar som vanligt av mot en ljusblå nästan turkos dress då hon stod bredvid Micke. Nästintill dem stod en av de för maktens varande nalkande Wallenbergare, bara var några år äldre än mig och Micke. Han hade fått med dem på tåget också, stod det i artikeln. Jävla Minoo... En *perser*, de är som danskar, holländare och judar; de har affärsmannamässigheten i sig... Och när senast gnällde någon om de här problemen med synagogan i bakgrunden?

Kort och gott; alla martyrskap är inte jämlikt skapta.

Det jag ville poängtera för Micke när jag såg det här, var inte det skenheliga i att sälja ut sina lutherskt skolade nordiska bröder till män. Det tåget hade uppenbarligen redan avgått, och att han vänt sig till Wallenberg, denna svenskt näringslivs konservativt kristna påvesällskap, och vädjat om pengar var – uppenbarligen – den *judaskyss* som, om det nu behövdes mer bevis för min sak, visade på att Micke av dagens år och datum inte hyste några som helst skrupler för att ta sig fram här i världen.

Men det här kortsiktiga tänkandet innebar också att han gladeligen offrat sin egen förspända sits; tanken var ju att vi i egenskap av vita män en dag skulle ärva de där sätena mellan vilka makten och kapitalet rullade. Han var en del av konspirationen, men valde att bryta på grund av egoistiska, kortsiktiga skäl.

Det kreatur han uppenbarligen förvandlats till hyste inte längre någon sympati med de sina utan bara sitt egenintresse.

Bortsett från de uppenbara brister som gång på gång har blottats i och med börsens kvartalskapitalism och den stress på systemet det bringar med sig att det ser bra ut *nu*, istället för *sen* så fanns det ett egenintresse hos Micke som jag skulle appellera till som han på intet sätt skulle kunna snärja sig ur:

Revolutionen äter sina barn. Alltid.

Putin hyser tydligen ett totalt förakt mot förrädare; att gå emot de sina och sin födelses fana är ett handlande som inte under några omständigheter är acceptabelt. Det var i hetluften där när de tog emot Edward Snowden efter det att han läckt ut att USA läser hela världens mail.

Men Snowden fick ju ryskt medborgarskap till slut, den lyckosten.

Jag fixerade bilden i tidningen igen.

Micke hade inte bara övergivit sin matematiska begåvning, men även allt vad sans, vett och heder hette.

Låt de gamla drömmarna dö, antar jag.

Jag visste vad han drömt om när vi var små.

Vid en viss ålder är drömmarna mer intressanta än livet. Det är en ålder jag föddes med och kommer behålla livet ut.

Aviciimannen

Taklamporna var dämpade i baren, densamma hippt inredd med Kanjitecken i neon stulna från, får man förmoda, en sushirestaurangs meny.

“Avicii var en känslig kille, men han dog inte av en överdos. Det var på grund av en för stark meditation han kola’ vipen. Det kan bli så. Det är inte så många som vet det, men alltså, han transcenderade till ett högre plan och då väcktes han upp och hjärnan kan liksom smälla av då. Men läkemedelsindustrin vill inte att man ska veta det...”

Jag iakttog mannen framför mig “Och vad jobbar du med nu? När du inte längre är en del av Aviciis entourage?”

“Mood Manager. Jag skapar bra stämning på olika klubbar.”

“Typ blåser upp balonger?” Frågade jag.

“Det ingår definitivt i jobbet. Då är det viktigt att de har rätt fyllnad, så att de dels är behagliga att titta på, men också inte känns för billiga om man råkar röra vid dem. Vi testade heliumballonger ett tag, men det var inte lika bra som gammalt klassiskt syre. Dessutom är syre gratis..”

“Det måste finansavdelningen ha gillat.”

“Avicii, eller Tim, jag var ju barndomskompis med honom, han var en schysst kille. Gjorde liksom inte en fluga förnär, mannen. Good die young, eller hur var det nu?”

“Du gillar klyschor”, aggressivade jag.

“Va?” Svarade Aviciis före detta bundsförvant.

“Jag känner bara en kändis på det sättet som du säger att du känner Avicii. Micke Hedlund. Han är mer känd som ena halvan av M&M.”

“M&M?”, Aviciimannen antog formen av ett frågetecken.

“De är i tidningen typ hela tiden. Snackar om Krypto, Fintech, Female Finance Empowerment. All den där skiten. Micke och Minoo, de är med i alla finanstidningar och grejer hela tiden. Nyligen blev de utnämnda av någon estnisk inkubator till *The Fintech Power Couple of Scandinavia*.”

Aviciimannen tittade på mig, tog en klunk av vad jag gissade var en Coke Zero och sa “Jag är ledsen, mannen, jag har ingen aning om vilka de där är.”

När jag nämnde för min mentor att titeln på den här texten lyder *Florida är en GTA-server* reagerade han instinktivt:

“Varför Florida? Det finns ju bara pensionärer och migranter där.”

Varpå jag svarade "Texten handlar om tristess."

"Logiskt i och för sig då. Men det låter lite väl roligt för en text om att ha tråkigt", sa han.

"Även en text om tristess måste vara rolig", svarade jag.

Micke hade alltid funnits med mig, och jag ska inte gå in på några detaljer eller göra något hippt om att vi nästan låg med varandra eller dylikt för att vi kände en så nära samvaro, utan jag vill befästa det att vi på ett eller annat sätt alltid hade funnits i varandras liv.

När jag blev blåslagen av den där äldre eleven på skolgården stod han i buskarna och iakttog mig.

Han stod med mina föräldrar (underbara människor, jag känner dem mycket väl) när jag gick nerför trappan från både gymnasiet och universitet.

Han var med både när jag flyttade in och ut med min såväl första som förra kärlek.

Och nu var han inte bara borta från mig.

Jag var ersatt av den där bitchen Minoo, som jag dessutom försökt att komma överens med och få med på min sida genom att spela på hennes fåfänga och självupptagna sida första gången vi sågs. Men det är klart, i jämförelse med medias blixtrande kameror och de av alla dessa tyckare uppvärmda tevesoffor var väl min uppskattning vatten värd.

Religion var tråkigt.

Porr var tråkigt. Sex var tråkigt.

Mitt eviga konsultande i olika roller var tråkigt det med och denna brist på fräschör hade lett mig att knacka på mänsklighetens mörka dörr som ledde till.. Jag har hört det åberopas av *incels* som ett badboyattribut de bär som emblem för vem än som orkar lyssna.. *Rasismen*.

Vi skall återkomma till exakt hur jag kom i kontakt med denna ideologi, men jag kan bara konstatera att den, efter ett antal års utövande, verkligen syftar till att effektivisera ens liv. Vanor och fördomar kommer sig av att hjärnan försöker spara på antalet sockerbitar den bränner; det är just det vägandet av information som människor med autism inte klarar av. Alla intryck når dem ofiltrerat och det blir, sannerligen, en information overload.

Människan genom vilken jag fann denna ideologi, går vid döpesnamnet *Daniel Lampinen*, och jag fann att hans ideologi kom att bespara huvudbry såväl i valet som partner som i affärsmässiga beslut.

Daniel Lampinen hade förövrigt avslutat sin livsnedteckning med att konstatera att det "var dags att han började göra saker som var värda för andra att dokumentera, istället för att dokumentera allt han gjorde."

Måhända är hans omnämnande i denna text en uppfyllelse av denna önskan?

Dagdröm – Clownen

Jag tog lite av Magdas rosa läppstift och applicerade på min kuk, för att vara en del av den feminiserade tidsandan så att säga.

Satt där på mötet och förhandlade om något slags inköp.

Motparten bar kostym...

Jag med.

Ingen anade min hemlighet.

Vad jag kan se hade det faktum att jag bar smink ingen större påverkan på mötets utgång.

Hjärngruset jag kände när jag fått för lite sömn och/eller alkohol påminde mig om den plastmängd av ett kreditkorts volym som tydligen passerar genom alla våras kroppar med en genomströmningsfrekvens på en vecka.

Kvällen innan hade Magda berättat för mig om vad som lett henne in i gemenskapen vi delade. Hon berättade för mig att hon varit gravid när hon upptäckt hennes partners svek. Han hade blivit påkommen med att sexchatta, men Magda som i grunden var tvingat politiskt korrekt och tänkte att man inte skulle döma, försökte att istället intressera sig för sin mans hobby. Hon satte sig ner med gravidmagen och betraktade hur han ställde sig framför skärmen. Säkerheten med vilken han fick in rätt vinklar för att kameran skulle göra hans kön en tjänst i samband med dess exponering för de på andra sidan.

“Har du några andra hemligheter?” Frågade hon honom.

Hennes man, som var en liten (168 centimeter lång) schweizisk lärare i filosofi på grundskolenivå tog sats och sa “Jag hade trekant en gång med en man och en kvinna. De var äldre och jag stämde träff med dem, men jag sög av mannen och lät honom penetrera min anal. Egentligen var jag bara intresserad av mannen, men... Jag är lite rädd för kuken. Därför är det mycket bättre med ett pararranageman. Att ha med en kvinna i konstellationen och den kvinnliga energin hon skänker sammanhanget, jag behöver den för att känna mig trygg med penisen och dess inverkan på min kropp.”

“Något mer?”

“Nej.”

Och så hade deras förhållande fortsatt ett tag framöver till det en dag kommit fram att det där paret han talade om och den beryktade kvinnliga, och får man förmoda även manliga, energin tillförts honom för inte alls så länge sedan som han kanske från början låtit påskina.

“Han är ju så dum i huvudet. Hela hans familj har stora kariesröten i munnen eftersom att de inte tror på fluor. Hans ena syster jobbar dock på en tandvårdsklinik och smugglar därifrån med sig tandblekningsmedel till sin familj så att de kan bleka tänderna om och om igen.”

“Är det något annat jag bör veta om denna mystiska man?” Frågade jag och höjde mitt ölstop till munnen. Bakom Magdas lockiga, blonda hår lyste ett par flipperspel upp och ljuset reflekterades i den mörka hallen.

“Ja, alltså. Han hade ju den där egenheten att jag var tvungen att ha ett samtal med honom om att han var 1,68 lång och inte 1,86. De råkade skriva fel i passet när han gjorde det, men han tog det som en sanning att han vuxit till sig typ 20 centimeter de senaste 5 åren på grund av att det var vad som stod i ‘de officiella papprena.’”

“Han låter lite som en finansräv... Vad än som kan pumpa upp värderingen..”, skrattade jag till. Oklart dock om skämtet flög över de referensramar som satt uppspända över Magdas knopp eller om hon bara lät det bero. Hon fortsatte i alla fall oberört:

“Det som i alla fall hände, och jag ber dig verkligen komma ihåg att jag var i åttonde, snart nionde månaden när det här utspelade sig. Jag var på något sätt tvungen att acceptera situationen, hur sjuk den än var. Gå vidare för husfriden, för vår då ofödda dotters skull. Det är sådant man gör.” Hon bet ihop. Fortsatte: “I alla fall, så tänkte jag att det kanske var bra att han testat på det där, så att han liksom var färdig med det. Jag hade ju testat att ligga med tjejer mest på grund av mina ideologiska uppfattningar i ungdomen. Så vi gick tillbaka till ett vanligt liv, han gymmade förvisso mycket, och var pank. Men inte känner man så mycket pengar som lärare. En kväll några veckor senare, bara några dagar innan jag födde Vera, tryckte jag mig mot hans lilla kropp, lyssnade till hans hjärtslag och sa ‘Det är ju inte som att du har köpt sex i alla fall.’ Jag hörde hur hans hjärta rusade till.”

Slog.

Hårda.

Slag.

“Och då nystades en helt ny historia upp. Vi hade ett gemensamt konto där jag, nu när jag kollade, kunde se hur han kontinuerligt tagit ut en femhunka i kontanter för att en timme senare swisha en femhunka till ett thailändskt namn.” Magda var oväntat oberörd.

“Hur många gånger?” Frågade jag.

“Alltså, vi talar om minst en gång om dagen i princip under hela min graviditet.”

“Det måste ha varit en Ladyboy, det kanske är den ultimata varelsen för en sådan som han. Då får han ju den kvinnliga energin men med penisens alla kvalitéer, som han ju uppenbarligen uppskattar?” Skjöt jag in.

“Han hade alltså bedragit mig med thaihoran på gatan, under hela min graviditet.”

“Är du ledsen över att jag raljerar?”

“Det är okej, man måste se det med humor.”

“Den där färgen vantablack, som absorberar typ nittioniokommanionionioniononio procent av allt omkringliggande ljus, gör sig påmind”, sa jag.

“Vi har faktiskt fortfarande en relation”, sa Magda.

Det Magda berättat för mig var väl en del i att vara vuxen. Jag mindes vad min mentor sagt till mig i början av min karriär som konsult “För att vara framgångsrik så gäller det att ta den hårt i baken. Du kanske inte måste njuta av det, men att bita i kudden är en minst sagt högt prisad egenskap i näringslivet.” Han hade gestikulerat ett gigantiskt “O” i luften med sin högerhands pekfinger och avslutat med orden “Såhär stort är mitt rövhål.”

Solen sken över Stureplan den dagen.

Några av strålarna reflekterades i solbrillorna han bar på nästippen över sitt stora, vita leende.

Hans tandrader var perfekta.

Kroppen smärt.

Sinnet fyllt av morbid visdomssvada.

Loading...

Som barn verkade det virtuella tivolit på mig precis som förväntat; dopaminet flödade och jag hamrade på de tangenter som gav upphov till de fyrverkerier på skärmen som jag lärde mig dyrka. Som barn förstod jag aldrig de vuxnas ovilja att sätta sig in i dessa virtuella världar, och jag såg väl inte att det som försiggick på våra skärmar var av mindre värde än det som skedde i vår verkliga värld.

Som vuxen tänkte jag om.

Mötet med sexualiteten och de stormar som sattes i rörelse i allt hastigare takt och med allt mer dramatisk slagsida då mina könshormoner sprudlade i min kropp.

“Det är inte okej att du tittar i de där tidningarna”, hade en tjej jag dejtade ett tag sagt till mig.

“Varför inte?” Jag var förvånad.

“Du är upphetsad av dem. Du tycker om de där kvinnorna.”

“Men jag får titta på pornografi?”

“Ja, du får titta på pornografi, det är inget problem. Jag tittar på pornografi.”

“Och vad gillar du för pornografi?”

“Det är viktigt att tjejen har stora bröst. Då är det bra. Men poängen med pornografi är att då är det ju själva sexet som gör dig upphetsad, inte kvinnan i sig.”

“Det här låter bakvänt?” Sa jag.

“Nej, det gör det inte”, sa hon. “Och dessutom förstår jag inte varför du inte kan göra dig av med de där tidningarna. Du köpte dem när du var?”

“Tretton år”, sa jag.

“Ja, och nu är du 30+, det är väl dags att skiljas från dem?”

“Jag förstår faktiskt inte alls varför du är så arg över dem. Varför de berör dig så mycket? Andra kvinnor jag visat dem...”

“Dig berör de mycket”, fnös hon.

“De är en viktig del av mitt sexuella uppvaknande. Jag minns hur jag satt som barn och bläddrade i dem och slogs av tanken på att en sådan vacker varelse, en äkta Playmate, aldrig skulle kunna älska någon som jag var, då i alla fall. Smått rund, ett ansikte fläckigt av skäggstubb.”

Hon bröt av mig “Du nämnde just andra kvinnor. Hur har de reagerat?”

“De flesta har bläddrat och frågat mig vem av kvinnorna jag tyckte var vackrast. Någon kanske sagt att de tycker att hon eller hon är vackrare än de andra.”

En annan kvinna jag haft en relation med hade som femåring fått sig förklarat hur barn blir till på dagis. Hon hade hållit ut under dagen, men när mamman fått av henne kläderna och hon var på fri lejd hemma hade hon skrikit “Mamma, pappa har ni knullat?!” följt av hulkande stortjut.

Jag såg tillbaka på mina misslyckade relationer.

I ljuset av dessa var relationen med Magda något speciellt såtillvida att den var uttalad i minutiös detalj angående vad vi fick göra med andra, men att ett “vi” på det känslomässiga planet inte var lika uttalat.

“Jag har hört att det bara är rovdjur vars barn leker, men jag är ingen biolog”, sa jag.

Micke nickade “Det låter logiskt, mannen.”

“Ska vi utgå från att det gäller då”, sa Micke och skrattade till “Vi är sådana bra biologer du och jag.”

“Exakt. Och nu har jag en utmaning till oss båda”, sa jag och följde ett par fertila honor av vår egen arts svajande gång in från entrén till bardisken “Vi ska inte dra något biologirelaterat skämt om dessa intellektuellt kittlande individer” sa jag. En av tjejerna målade sina läppar med rosa lipgloss.

“Vad tror du om mitt aktieprogram?”

“Vad har ni kommit fram till?”

“Jag har rätt att köpa in mig på dagens värdering om tre års tid. Men i de här tiderna, alltså. Jag tror på att få rejäl utväxling av det där programmet”, det var nästintill att man kunde palpera det självförtroende den framtida avkastning han redan såg som förverkligad och tilldelad sig av livet när han uttalade orden.

“Mycket kan hända på tre år”, jag var snusförnuftig. Äckligt.

“Vi är bombsäkra mannen, mitt bagage är incheckat så nu är det bara att slå sig ner i flygsätet, spänna fast sig och lugnt följa med på resan mot norr.”

“Är Fintech verkligen så bra?” Ingen vill höra på en sådan som jag.

“Om man håller sig nära köket blir man fet. Jag vill inte göra världen bättre. Jag vill bli rik.”

“Jag är mer inriktad på filantropi. En gång på en fest, sent på kvällen, klockan måste varit tre typ så satt jag ute och rökte en joint på en balkong och ut kom en hippietjej och hennes snubbe och började prata om hur de älskade världen och hur miljöförstöring var hemskt. Jag räckte över min joint till dem och vi rökte broderligt/systerligt; jag, den (förmodar jag) stela mellanchefer och den där hippiebruden med näspiercing och dreads. ‘Vad hade du önskat dig av världen om du fick vad som helst?’ frågade hon mig och räckte mig min joint. Jag förstår att miljöförstöring är hemskt, och barnarbete och djurplågeri och svält. Det där berör mig på djupet, ordentligt alltså. ‘Mmm’, mumlade de båda i samförstånd.”

Jag drog in röken djupt ner i mina lungor och fortsatte: “Men jag vill se tillväxt. Och ibland kanske det är så att man måste göra avkall på annat för att nå tillväxten. Till exempel barnarbete, eller slavarbete på Foxconn i Kina där de tillverkar våra Smartphones, det är ju trist liksom, men får vi tillväxt så..

“Vad fan snackar du om?” Frågade snubben.

“Jag menar att man kanske måste offra en del saker på altaret för att nå det enda av värde jag ser.”

“Det enda av värde?! Tänk på Amazonas och Mangroveträskan”, utbrast tjejen som nu var högröd i ansiktet, och inte bara av jointen.

“Alltså, jag förstår värdet av regnskog och ekosystem, definitivt. Jag fattar det... Men.”

“Men vad?” Bet hon av mig.

“Det viktigaste av allt som jag vill se, det riktiga kvittot på framgång i denna vår värld, är inget annat än en vacker graf. Jag vill se en brant lutning uppåt. En positiv derivata.”

“Det här är det hemskaste jag hört”, sa hon.

“Jag borde tatuera all världens totala BNP-output på ryggen, och lämna plats så att jag kan fylla i för vart år som återstår av min livstid. Det vore sanningen en duk och ett motiv värdigt en sådan livskonstnär som jag, och dessutom ett värdigt offer till just den tillväxt som jag förmodar skulle avbildas i konstverket självt.”

Hippetjejen skänkte mig en blick av lika mycket skräck och hat som Greta Thunberg skänkt Donald Trump på det där fotot som alla har sett. Hon nästan grät. Det är ett av mina käraste minnen.

“Det enda som hade gjort det bättre hade varit om du knullat henne sedan”, instämde Micke.

“Medan hennes kille såg på”, fick han ur sig och tog en klunk av ölen.

Dagdröm – Koncentrationsläger

Om jag fick en dotter eller son som sa till mig att de vill bli HR skulle jag berätta för dem att vår relation tar slut nu. Och trots att jag är så konservativ att jag tror att urinrörets längd och kromosomuppsättning är en indikator på individens kön beror fördömandet inte, i sonens fall, på att han då givetvis vore böj – nej jag är så modern att jag anser att man kan vara manlig trots att man tar den i röven.

Det handlar istället om att man skulle viga sitt liv åt någonting totalt ickevärdeskapande.

Ett näringslivets blindtarm.

"Men det är ju deras inkompetens som gör dina kunskaper fakturerbara", sjunger den grekiska kören från sidan...

Sant.

För mig att se ner på HR är som för vallhundarna att se ner på den fårscock de vallar; placerar i en behaglig formation för vargen att komma och plocka sitt byte.

Varmt kaffe

Den där Fintechgrejen som Micke jobbade på var the Talk of the Town, till dess att det gick dåligt såklart, eller? Då skulle alla vänner försvinna och istället ersättas av förståsigpåarna, och jag tyckte illa om det. Hur de stod där i den metaforiska hamnen vid sina små oskyldiga nimbusarna och hånade kaptenen som vågat köra sitt hangarfartyg till dess att däckets bant upp och lossnat från själva skrovet.

Det här var på tiden då jag fortfarande levde ett städat liv. Kassörskan på lokala livsmedelsaffären log mot mig när jag packade ner mina varor.

Han signade in sig på det där optionsprogrammet som ska komma att spela en stor roll i den här historien, i kraft av all sin banalitet ska dess utveckling komma att agera drivande vektor i det maskineri vars tändning vi skall se få fart på motorn.

Jag minns de där åren innan som en jävla pina.

Jag tog examen – ointressant i vad.

Jag bråkade, slogs, och var i en mängd olika sammanhang som man har en tendens att vara i en sökande del av sitt liv. Jag upptäckte att jag inte hade en svaghet för vare sig spel (så den nitlotten slapp jag), alkohol (den jabben duckade jag) eller någon förkärlek för narkotika... Istället var det längs Pattayas glädjekvarter eller i en östeuropeisk stads bakgator, med de kyrilliska tecknena skänkandes gränderna en röd ton i mörkret, jag kunde föreställa mig själv om det ville sig illa. Men den här driften, vilken galoperade på min hjärna med tyglarna i munnen hade i det vardagliga lett till ett knarkande av personligheter.

Kvinnorna avvek från mig lika fort som de kom, och jag som i alla fall intalade mig (kanske en lögn för mig själv?) att jag försökte vara seriös med dem misslyckades med detta. Det var som ett sammelsurium av ansikten som jag tänkte på. Jag var dessutom inte typen som fick hem kvinnorna efter en snabb rendez-vous vid bardisken. Som person inbillar jag mig själv vara så pass komplex, mångfacetterad och speciell för att jag personligheten ska behöva en scen stor nog för att kunna göra den rättvisa.

Jag har alltid sett mig själv som en udda filur. Och det vet jag att de i min omgivning som känner mig väl håller med om; det som värderas högt i min värld värderas inte lika högt hos andra och jag är fullt medveten om att sådant är fallet. Den motvilliga förlikningen med detta faktum, som tvingats fram av alla de år av interaktion med andra människor som den ständigt ombytliga naturen som drivit mig först från utbildning till utbildning och senare från jobb till jobb (och parallellt med detta från kvinna till kvinna) har fått mig att i många sammanhang vandra kring de sociala öar som allt som oftast uppstår naturligt tyst och observerande. Ofta dömande, kanske lite likt Pär Lagerkvists dvärg. Men jag uttalar mig inte. Jag är tyst, för jag vet att mina ord och tankar inte uppskattas av pöbeln.

Detta är mitt fängelse.

Jag har bytt land.

Jag har bytt yrke....

En tanke som slog mig vid ett tillfälle var att jag skulle kunna tänka mig att byta kön. Jag tror inte det var det feminina som lockade mig på det sättet; eller nej, det ska jag vara uppriktig och säga att det var det inte även om den feminina kroppen är det enda objekt jag genuint är imponerad av när det gäller skönhet. Men så slog det mig att det kanske inte är så livsomvälvande och stort som man kan tro; Nabokov bytte språk efter nio romaner och otaliga noveller *Pa-russki* fick stryka på foten för *Crispy English*.

Jag hörde på radion häromdagen att en cyniker aldrig själv anser sig vara negativ eller cynisk; hen säger istället att han är realist. Det träffade mig.

Justja, jag ska kanske, för formens skull åtminstone, ta tillfället i akt och nämna att min kära mor menar på att jag lider av en förhävd självbild.

Om allt ligger i betraktarens ögon så kanske jag behöver nya linser?

Jag läste en gång en lång, lång artikel om färg; dess påverkan på oss människor, hur vi uppfattar färg, de politiska konnotationerna och den samhälleliga kontext som format hur vi ser på färg. Jag läste den under ett styrelsemöte där vi diskuterade framtiden för det affärsområde jag var ansvarig för. Mötet ägde rum över länk och jag måste ha sett superengagerad ut på andra änden uppkopplingen med tanke på hur intensivt jag stirrade på den där PDF:en jag laddat ner.

Vad gör man inte för att överleva? Grå symboliserar tydligen tristess, enligt den där artikeln, om ni inte visste det redan.

När jag tänkte på Mickes karriärsresa och jämförde den med min egen visste jag att jag borde känt avund, och framförallt att det var den känslan jag skulle ha känt för en tio-tolv år sedan. Fintech var en tät sektor, ett *Crowded Space*, där många av de främsta talangerna slogs av den enkla anledningen att stekarna som serverades där var större och saftigare än på många andra ställen.

Dessutom serverades det ofta kokain och dylika substanser när resterna från de feta Tomahawkbitarna burits ut till köket.

En vän till mig jobbade på Brummer och Partners som ung, vilket fick oss att då, när den här världen av arbetsinsatser och förhållandet arbetsgivare och arbetstagare var något nytt och uppfräschande till skillnad från förhållandet lärare och elev emellan, att tro att det alltid skulle vara intressant. Brummer och Partners som var den första hedgefonden av sitt slag i Sverige drevs av Patrik, eller som vi kallade honom i hans alltmer fiktiva och helgonlika uppenbarelse *Pappa Brummer*. Och pappsen hade varit stygg enligt vad som sades på stan. En av historierna från kontoret på Norrmalsmstorg som vi skrattade åt var den då han envisades med att röka inomhus. Till slut fick hyresvärden nog och påpekade att "någon röker" och att man var tvungen att tillrättavisa denna "någon", alternativt installera ett högteknologiskt fläktsystem som roterade luften si och så och därmed gjorde det möjligt att bolma inomhus utan att få kontoret helt ingrott av rök. Behöver jag nämna att det var snuskigt dyrt? Och behöver jag nämna att Patrik knäppte med fingrarna och sa "Fläktsystem it is."

Några månader senare gick Herr Brummer till doktorn som fastställde att lungorna var i så dåligt skick att han omedelbart måste sluta röka.

Och det gjorde han.

Räknas det här ens som karma om mannen som påverkas lever i en värld där den ackumulerade summan på ens bankkontos marginalnytta, likt 0,9999999... i all oändlighet anses vara detsamma som 1, närmar sig noll.

Min vän och jag skämtade om att alla historierna om hans horor, hans drogande och i övrigt hedonistiska livsstil var så konstiga; varför fokuserade han inte på det han var bäst på. Kanske kunde han öppna en filial i USA, eller ge sig in på någon obskyr obligationsmarknad? Kanske ett äventyr inom blankning?

Men det var då.

Innan livet slagit mig med sin tvättstuga, börsuppgångar, konkurser och kvinnor.

Pappa Brummer, om du läser det här. Slå mig gärna en signal. Jag tror mig förstå vad du går igenom...

Den nya ekonomin

Allting går på repeat.

Micke fick sina optioner i det där finansbolaget och satte igång med sitt arbete. Hans titel var *International Growth Wizard* och med detta tryck på sitt figurativa visitkort (den här historien utspelar sig långt efter det att det papperslösa samhället borde ha fått sitt genomslag) skulle han kruska planeten runt och dra fram måttband med namn som *CPC*, *CAC*, *Reach*, *CTOR* ur sin trollkarlshat.

“När man bygger en bank... Det är liksom inte så svårt egentligen. Själva mjukvaran köper man som en jävla off-the-shelf-lösning, sedan handlar det mest om att fibbla med det juridiska så man kan bli ett kreditinstitut...” Här tog han en sörplande paus när han konsumerade sina nudlar, och jag var mest av allt imponerad av att han lyckades konsumera sin Ramen utan att spilla ner de dyra kläder man har på sig i Londons saltgruvor och på andra dylika ställen, *gulp* lät det innan han fortsatte “Det som gör all skillnad är egentligen tre saker; Credit Scoringen, kapitaltillgången och marknadsföringen..”

“Guldmyntfot var en jävligt bra grej ändå”, sa jag.

“Det vi sett här i Sverige är att, du vet när Lexbase läckte ut på Pirate Bay. Det var fan guld, mannen, jag slängde in den datan till vårt datateam och de hittade att det fanns inte någonting som de någonsin sett en så stor korrelation mellan som att man är med i Lexbaseregistret och att man har en dålig betal förmåga. Det verkligen bevisar att man blir som man umgås. Jag upprepar; det räcker med att man är med i registret, man behöver inte vara dömd ens. Fatta det”, Micke slurpade i sig så mycket nudel nu att det faktiskt skvätte om honom och “Faaan!”

Det var synd på den fina skjortan med fettfläcken, tänkte jag och öppnade munnen “När man hade guldmyntfot. Även om guld inte har något reellt värde så är det ändå något med det. Själva simpliciteten i systemet, som gör att det går enkelt att greppa och att det faktiskt går väldigt enkelt att förklara. Som i ett dataspel liksom...”

Micke bröt av mig: “Faan! I alla fall, det här med Lexbase är liksom större än det jag berättade förra gången, att det vi sett var att återbetalningsförmågan var som sämst från folk som kommer från ‘icke skidåkande nationer’ som det så fint refereras till.”

“Det är precis som Big Bang. Eller i Tolkien med den där första sången då världen skapas och Sauron blir till.. Eller som att referera till att allting är sprunget ur skapelsens eld eller något. Det är en billig

lösning, antar jag, men det är enkelt och går att greppa. En sak jag hörde om Big Bang är att frågan ifall det fanns något innan det kanske är felställd. Fanns tid innan dess?”

“I alla fall så går ju vårt bolags plan ut på att agera filantropiskt, vi vill möjliggöra att fler människor kan låna. För genom att frisätta dessa kassaflöden kommer vi att frigöra individers potential och därmed effektivisera samhället”

“Ja, filantropen Lloyd Blankfein var ju VD på Goldman Sachs när han i en utfrågning om deras roll under finanskrisen 2008 försvarade deras ersättningsnivåer med orden ‘Investment Banking id God’s work’”, muttrade jag.

“Exakt!” Instämde Micke.

Jag stirrade mot väggen bakom Micke.

Hans jobb gick i korthet ut på att som en internkonsult åka runt till alla smutsbankens länder (i den mening det nu var en bank) och försöka maximera deras marknadsföringsinsatser. Då kunskapen i dessa frågor inte är speciellt vida spridd och Micke i sin tur var relativt gammal i gemmet gick det i alla fall i början att göra mycket små förändringar, men med Paretoprincipens lag om att 20% av arbetsinsatsen/personalkompetensen/kapitalet gör 80% av jobbet/tar 80% av de rätta besluten/ger 80% av avkastningen så var detta också lätt.

Och snart var han som förbytt; inte i det att han plötsligt jobbade mycket och att jag saknade honom så mycket (den här boken handlar för fan om tristess och just därför, kanske ironiskt nog, ska jag försöka att inte tråka ut er, mina ärade läsare). Nej, inte heller ska jag tråka ut er med excesser om hur han åker runt och drar linor och mördar luder i något slags förutsägbar kritik om vårt kapitalistiska system.

Nej, det jag vill komma med när det gäller denna historia är att han var eld och lågor. Likt hamstern som fortsätter springa fram och och fram och fram i hjulet; så agerade han – och att han var tvungen att göra eftergifter. Det är klart att han skyllde på och svor och motade med näven när han var tvungen att ställa in sin farfars begravning, men jag som känt honom sedan barnsben såg hur han hyste en otvungen kärlek till sin position och hur de ägarandelar som lovats honom i framtiden gjorde honom upp över öronen besatt av att driva denna filantropiska verksamhet.

Filantropin var ledordet som piskade honom.

“Vad tycker du om Ayn Rand?” Frågade jag en gång när jag mötte upp honom under en snabbvisit i vårt Nordens Venedig.

“Jag vet inte. Har inte läst henne. Har någon gjort det?”

“Ja, jag.”

“Ja, var det under de där åren du satt i fängelse?” sa Micke.

Den där återkommande kommentaren gillade jag ändå, eftersom att den smickrade mitt ego

“Visst... I all fall. Hon driver tesen att det ultimata goda kommer fram hos människan av egenintresse och egenintresse enbart. Hon har författat typ tiotusen sidor eller något på det temat.”

“Och du har läst allt?”

“Hennes böcker är lite som serietidningar. Det finns typ bara fem smarta människor i hela världen.”

“Det låter som en generös kalkyl”, sa Micke.

“Hur kan du inte se att det du gör... Alltså det här är kanske svårt att fråga på ett finkänsligt sätt”, jag svalde.

“Säg det.”

“Ja, hur kan du vara så förbannat upphetsad över det här.”

“Över... Vad?”

“Ditt jobb. Du kan väl inte på allvar tro att du ska förändra världen med den här banken. Jag menar namnet; Platina Bank. Det är ju typ som när alla ryska oligarker skulle ha en bank för att kunna låna ut pengar till sig själva, och en av de där rikingarna grundade en *Russki Standart*-bank, med samma jävla logga som vodka.”

“Det är klart jag är exalterad. Vi har ju möjlighet att bli ett Unicorn, en Decacorn.. Jag ser inga hinder över huvud taget. Vi kan knäcka det gamla bankmonopolet på sikt, inte ”

“Så du tycker att det här är så stort?”

Jag försökte, kanske fåfängt?, att intressera mig för människorna bakom hela spektaklet snarare än produkten. Jag tänkte mig att där kanske fanns något mer intressant; ett livsöde som skulle kunna väcka nya tankar och inspirera på något sätt. Men det enda jag fick ur honom var att han träffat en tjej som hette Minoo i kundsupporten.

“Hennes namn betyder tydligen paradiset på persiska”, sa Micke. Och det var väl allt jag egentligen behövde veta om henne.

“Dina chefer då?” Frågade jag.. Och sedan för att komma åt det jag hoppades på “Vad har de för bakgrund? Ekonomer och ingenjörer hela bunten? Typ *White Shoes*-advokater?”

“Ja. Det är mycket Handelshögskolan. Mycket stereotyp.”

“Vad har Minoo sagt för något då?”

“Hon har inte sagt så mycket. Hon verkar för smart för att arbeta i kundsupporten, jag menar, hennes uppgift är ju att enligt ett visst antal förutbestämda mallar komplettera den virtuella

screeningen av bolagen vi tittar på innan vi ger dem deras kreditvärdighetsbedömning och passar den vidare till låneinstituten.”

“Och hur ser hon ut?”

“Hon är.. Persisk. Hon har den där lite bruna hudfärgen, en sned näsa. Hon klär sig oftast i blått, föredrar klänning framför byxor vilket skänker henne en aningen flickaktig air snarare än en kvinnlig sådan.”

“Tro mig när jag säger det. Det här liknar en riktig Claudius!”

“Clau?”

Jag bröt av Micke “Ja, den där gamla romerska snubben som var CP-skadad och därför ingen tog på allvar. Så han överlevde alla rensningar i familjen och till slut när alla andra i slkten slukats av maktkampen kunde han resa sig upp och sätta sig på tronen i lugn och ro, alla möjliga omkullkastare var ju redan undanröjda.”

“Fanns han på riktigt?” Frågade Micke.

“Jag vet inte. Det finns en bok och en TV-serie om honom. Men vem bryr sig om det är på riktigt. Det viktiga är att historien är rolig och får tiden att gå framåt i alla fall.”

“Sedelärande. Jag ska i alla fall fråga ut Minoo om hon vill gå på lokal”, sa Micke.

“Jag måste gå på toa”, jag avvek.

Bukowski var inne på att gud ibland slänger ihop en kvinna som medelst påfågeeffekten åkallar allas blickar när hon äntrar ett rum. Det aptitliga, utmejslade ansiktet är placerat på ett par smala axlar, och den vackra ländryggen balanserar en aptitlig byst ovan den smäckra midjan; och detta smäckra paket står balanserat på två vackra spiror som lätt och ledigt trippar på ett par höga klackar.

Efter det att jag avklarat mina bestyr ställde jag mig vid handfatet och tvagde mina händer. Vattnets porlande försvann då jag vred av kranen.

Jag säger att gud ibland slänger ihop ett missfoster som ser ut som en grå djävul var livskraft sugits ur honom... och jag stirrade på honom i toaletspegeln framför mig.

Jag hade audiens hos LAS-mannen en gång i veckan. Under vilken vi stötte diverse frågor och han visade på bredden av sitt intellekts spektra och skärpa.

“TV-spelet *Grand Theft Auto* är i grunden en virtuell variant av tjuv och polis. Redan de två versionerna på 90-talet som utspelade sig ur ett isometriskt perspektiv var kontroversiella och ledde till skrivelser i tidningarna, men det var med den tredje delen som kontroversen började på riktigt. För det första utspelade sig spelet i 3D och såg så pass bra ut att det faktiskt gick att se vad som försiggick utan att kisa. En av de delar som i såväl kontrovers som banalitet stod ut var att man återfick hälsa genom att ha sex med prostituerade i sin bil som syntes skumpa fram och tillbaka på skärmen alltmedan ens hälsomätare fylldes på. När man väl fått vad man behövde kunde man sedermera gå ut och skjuta kvartersflickan i ryggen och plocka upp de pengar man betalat för hennes tjänster från hennes lik. *Hot Coffee*-skandalen var inte någonting som ens skulle upp till ytan. Man var aktivt tvungen att leta upp sätt att modifiera spelet på för att hitta det *påskägget*. Det var inte närmelsevis så illa som det barn som sköt sin mormor i huvudet för att det var så man gjorde i spelet, eller den där bankrånaren som sade sig vara inspirerad... Man kan hålla på hur länge som helst. Varför bryr sig om någon skit som ligger dold i källkoden?”

LAS-mannen petade på sin sushi “Det är väl sprängkraften i det som är det viktiga. Att *Hot Coffee Mod* är väl dold, det spelar ingen roll. Rubrikerna man kan konstruera med att folks barn går på virtuell bordell; du behöver inte säga något mer än det. Oavsett om det är sant eller inte. Oavsett vad pappan i familjen gör med kvarterets thailuder om kvällarna; uttråkad och nekad sin kvinnas kropp.”

“Livsregler. Rasismen är min ledstjärna nuförtiden. Har du tänkt på att judar och zigenare är hatade av precis olika anledningar; judar är för bra så folk blir avundsjuka och zigenare är så kassa att alla bara vill hålla dem på avstånd av den anledningen. De är mänsklighetens rättor, zigenarna alltså”, sa jag.

“Och att det finns under huven kan vara nog så viktigt. Tänk bara på alla de COBOLprogrammerare som täljer guld för att de behärskar det programmeringsspråk som all världens bankinfrastruktur sattes upp i en dag. Klumpigt, fult och i grunden designat för hålkort.. Men det är ändå ett av alla bevis på att det som pyrrer under ytan spelar stor roll.”

LAS-mannens blå ögon fokuserade på min hela organism. Käken tuggade trugsamt sönder sushin, han svalde. Lät ett glas vatten skölja rent hans mun.

“Du, jag har en affärskontakt som är av det utvalda folket.. Jag har haft äran att rensa upp och röka ut folk på flera av hans företag. Och judarna är så, de är alltid före trenden, och det i sig är bevis nog på att du är på rätt spår. Jag frågade honom inför senaste valet ‘svara nu ärligt; hur går tugget i

synagogan? Vad röstar folk på?’ och han svarade mig ‘De röstar blått och brunt, det bruna är förvisso problematiskt i och med att de historiskt velat gå på oss, men inget kan skapa en vänskap lika snabbt som en gemensam fiende, och nu i dagens läge är det araberna som vi måste gå på. Allt annat får vara på paus till dess.’”

Amen kommer från det hebreiska ordet för sanning.

Att gå in i värdepapper på det sättet som Micke gjorde var kanske inte så mycket en finansiell placering som en själslig sådan. Han fick leka entreprenör genom ett inbillat risktagande han var del i, som ett liv på stödhjul, visst låter jag bitter nu?

Jag har aldrig fått några sådana där papper. Och det stör mig. En gång i min fortfarande blommiga och lovande ungdom var det på gång, men med min vanliga tur blev det inget av det. Skiten gick i konkten istället, någonting som för mig då framstod som en stor händelse. Men nu ser jag det för vad det var; en ickehändelse för alla utom de inblandade, och då jag faktiskt inte ägde några aktier var det hoppet om en fruktig och köttsaftig framtids nektar som fick stryka på foten.

“Min chef på den där tiden, säg att jag lunchade med honom typ 150 gånger under de där åren, innan allting brakade ihop. Han var inte intresserad av att bygga ett bra bolag. Istället var han intresserad av att tjäna pengar, och en återkommande tanke han ständigt återvände till var tanken på att ett bolag faktiskt inte behövde göra så mycket.”

“Allt som behövs är några diplom från fina universitet, lite fina stämplor och så förstår en snajdig Powerpoint. Med den presentationen kan man sedan snärja investerarna och få dem att putta in mer pengar. Vad bolaget sysslar med är inte så viktigt, lite Buzzwords bara och så måste man kunna snacka runt en resulta- och balansräkning. Och så kan man skära emellan i investeringsrundorna och avyttra en del av sitt innehav, och man kan ta ut en hög lön under tiden, och vill det sig riktigt väl kan man faktiskt sätta hela bolaget på börsen sedan. Eller så kommer man fram till att det helt enkelt inte bar sig, och så får bolaget lägga ner. Men man har inte ens gjort något olagligt då. Det finns ju en anledning till att ordet riskkapital inkluderar ordet ‘risk’”, brukade han säga. Ofta inför nya affärsbekantskaper. Sånär i backspegeln borde de här uttalandena ha gjort större intryck på mig än de otroligt fjolliga dyra tofflor för 14 000 kronor i kashmirtextil som skitits ur en hinduisk prins han köpte och strossade runt i på kontoret.”

“Det är stora grejer på G nu”, sa Micke. Han var klädd i en vit skjorta och hade, av stressen förmodar jag, lagt på sig lite. En liten bula hade kommit till under hans bröst. “Dels med företaget. Vi växer som satan, men också privat. Du minns den där Minoo i kundsupporten. Jag låg med henne efter vår personalfest. Och det verkar som att hon vill ha mer.”

“En gång dejtade jag en persisk tjej med judiskt ursprung, och hade jag haft chansen att skaffa barn med henne hade jag gjort det om inte annat för att det vore den mest kompletta genupsättning ens barn kan få i den här världen.”

“Så dina rasteoretiska böjelser godkänner min och Minoos alliansbildande?”

“Definitivt, kamrat”, jag höjde glaset och brast ut i ett “Kampaj!”

“Kampaj!” Svarade Micke.

Vi drack ur våra ölglas.

Efter de inledande introduktionsfraserna med Minoo, några dagar efter det att jag gett min välsignelse, kände jag varesig behov eller lust att så att säga smooth things out. Det hade jag ju för fan redan gjort på jobbet hela dagen (det här var innan jag inkorporerade min tristess och mitt skeva kicksökande i min karriär. Ett beteende som bland annat inkluderar att jag en gång svarade en kund som ringde “Fan, Staffan! Ringer du nu?! Jag är ju förfan upptagen med att läsa en lesbisk orgie?” - och ja, det blev affär/pengar in av det samhället).

“Tyskarna vill ta över Europa. Två gånger har de försökt med våld, och båda gångerna misslyckades de. Så de ändrade strategi” sa jag till Minoo.

“Och hur såg det ut den tredje gången?” Frågade hon.

“Ser ut.”

“Ser ut?”

“De valde byråkratins väg den här gången. Man kan inte säga annat än att de är ihärdiga med sitt tredjerikesupprättande. EU, min vän.”

“Är jag din vän?” Obehagade hon sig.

Micke, drog mig i kavajärmen och vi försvann för att pudra näsan.

“Ta det lugnt, för fan”, sa han.

“Lugnt?”

“Du vill väl förfan inte se ut som ett freak direkt. Eller vet du. Det har du redan lyckats med, men jag vill inte se ut som ett freak inför henne.”

“Känner du till Orkidektomi?”

“Ja, jag vet att du är besatt av den där tanken på ‘snöpta män’ och ‘klippta kulor’ och allt vad du kallar det för i din vardag. Men det finns också en balans mellan att vara sig själv och att göra något slags anpassning till mottagaren. Det vet väl du?”

“Ja, men det gör jag ju hela dagarna.”

“Du kan ju det här. Vafan. Du jobbar ju med sälj, precis som jag.”

“Affärsutveckling, heter det.”

Micke la sig an en fånig Queen’s English accent och sa “Tomato, tomato. Fuck inte upp det här för mig nu. Hon är en fin flicka.”

“Det misstror jag dig inte om.”

Väl tillbaka vid bordet höll jag mig något så när lugn, och förutom några mindre utsvävningar om rasteori – som faktiskt knappt han påbörjas innan jag kände Mickes fot under bordet – och vi hade ingen större connection, jag och Minoo. Det enda jag kunde ge henne av värde var min praxis att betala folk med karriär istället för att betala med pengar. Det var ju ett sätt att göra det på, såklart. Sättet hon lyssnade in när jag berättade om denna doktrin gjorde gällande, tyckte jag, att hon skulle komma att själv använda sig av den.

I övrigt var det en middag av sorg för min del. Och svartsjukan jag kände var, som kanske ofta är fallet, inte rationell i den meningen att jag och Micke knappt träffades längre ändå. Han jobbade ju bara, och då var det ju rationellt av honom att träffa någon på eller i anslutning till jobbet.

Vi var äldre nu, det var inte bara lek. Könets safter ville få sitt utlopp och för några i bekantskapskretsen hade *de sexiga småbarnsåren* redan påbörjats. "Till slut är det nästan så man slickar i sig lite av avföringen när man byter, så man liksom hinner få sig ett mellanmål. Dessutom kanske man lär sig känna när ungens mage mår bra och inte också", hade en bekant som befann sig i den fasen sagt och jag hade känt för att kasta upp, men inte gjort det. Om jag gjort det... Skulle han då ha ställt sig på alla fyra och lapat upp vätskan från golvet?

Instantors kontor såg ut som en ungdomsgård.

I vestibulen mötes jag av Cava och skagensnittar inramade med julbelysning, girlanger och den småporriga bruden som serverade oss allt och ledde oss in i lokalen uppklädd till en av *Naughty santas* stygga tomteverkstadsmedhjälpare.

“Om det inte var för att vi bor i det här jävla PK-landet så hade vi satt upp en stripppåle här i lokalen”, sa Micke till mig.

“Det är ingenting som vore mig emot”, skrattade tomteporrsbruden. Hon hade små bröst, ett näppet ansikte, men söt på sitt sätt.

“Jobbar ni alls här?” Frågade jag.

“Ibland”, skrattade bruden igen.

“Jo för fan, men det här är den nya ekonomin. Du vet.. Work hard, play hard”, sa Micke.

“Så vad gör du då? När du inte springer runt i glittrig tomteutstyrsel? Micke vet jag ju redan att han inte gör något vettigt, så det behöver jag inte fråga om”, sa jag.

“Jag jobbar i supporten, och så hjälper jag Minoo. Eller hur, Micke”, hennes ena öga blinkade till. Ljuset från diskobelysningen letade sig medelst diskokulorna i taket ner på hennes glitter. Hon hade till och med glitter i ansiktet. En doft kring henne som tuggummin och tonårsdrömmar.

Micke drog mig bort till ett rum längre in, där Minoo stoltserade högt upp över golvet – med bollhavsballar upp till knäna – väntade framför ett pingisbord prytt med uppradade kokainlinor.

“Bry dig inte så mycket om henne. Hon är en vanlig Customer Support Agent. Hon lär vara borta härifrån så snart som hennes studier är avklarade”, sa han till mig.

“Snackar du om min nyrekryt? Förminska henne inte!” sa Minoo och tog en klunk av Cavan. Fingrade lite med sitt kreditkort...

“Hon är arkeolog, och det är väl ett kvinnligt yrke om något.. Vet du varför? Vet du varför? För att kvinnor gillar att gräva upp gamla saker!” Micke firade av ett asgarv och drog upp en jävel i näsan.

Minoo tittade på mig som att jag inte var sjuk i huvudet och sa “Jag tog faktiskt inspiration av det du sa om rekrytering, och det stämmer. Hon är perfekt, och framförallt så ser hon det som att en stor chans getts henne.”

“Kul att man kan vara till någon hjälp.”

Efter det att vi alla tre pudrat näsan gick vi ut, som på order, och ställde oss ute i det stora publikhav som nu ansamlats inför den temporära scen man byggt upp. Det lilla ljus som fanns i lokalen försvann

med ens och ersattes av något slags technomusik, och med alkoholen och kolan i blodet grepp vad som i vanliga fall (att jag tänkte tanken där i publikhavet, det är ett kristallklart minne från den här kvällen) var skitmusik tag i mig.

Jag var en apa.

Jag var kanske på sin höjd en ursprungsinvånare i Amerika innan den vite mannen kommit i kontakt med oss.

Med ett riktades strålkastarna mot den stora scenen och det enda jag såg var vår kultledare för kvällen.

Han talade tydligt. Behärskat. Likt en frikyrklig präst, som i sin andra anda av livet valt bort religionen för den ideologi och trosbeskännelser som drar åt sig mest uppmärksamhet av alla de inriktningar och tankar vi kan ha; kapitalismen.

Och det här var inte långt borta från sanningen.

Han förde oss med sitt tal genom de utmaningar bolaget stod inför, den manna som skulle regna över alla de anställda bara de fick igenom de här viktiga partnerskapen och signade fler banker till sin lösning. "Det är enkelt att bli rik", "Allt man behöver göra är att stanna en timme längre än de andra på jobbet!", "Alla klarar det!", "Instantor är ett bolag som ska finnas kvar länge!" och givetvis fanns den goda gamla klyschan "Vi här på Instantor.. Vi är mer eller mindre som en familj" med. Det var till och med med den han valde att avsluta sitt väckelsemöte.

"Han, er VD, han verkar lite skum...."

"Det är för att han är nykter."

"Nykter på det här stället?"

"Han är..." Micke gapskrattade "Laestadian. Det är en stor trosinriktning som är stor i norra Sverige och Finland och jag vet inte. I alla fall, den stora grejen med laestadianer är att de inte får ha kul på grund av sin religion. De ska plågas i jordelivet så de inte plågas mer sedan när de är döda och får inte ha gardiner och skit. Och därför är de också väldigt duktiga på att programmera, för de får inte använda datorn till att spela Doom eller något annat kul. De får inte ens ha en TV-apparat hemma, men datorer får det ha eftersom det är ett arbetsredskap.....", Micke såg nästan ut lite som att han

skulle spy av allt det roliga han upplevt såhär under kvällen. Huvudet åkte lojt runt över nacken. "Så de alla är typ asduktiga programmerare", sköt han ut som avslutning.

Bitarna föll på plats. Det där han sagt tidigare om att de inte var som vilket annat Buy Now Pay Later-bolag som helst.

Att Instantor faktiskt stod för ett slags innovation och ett resultat på sista raden som inte var hänförligt enbart procentsatser, som kombinerat med diverse administrations- och uppläggningsavgifter, var tal på minst 40%+.

"Vad tänker du om att du umgås med religiösa nuförtiden då?" Frågade jag.

"Alltså, jag har inga skruppler", svarade Micke. Minoo trädde fram bakifrån, lirikade sig nära hans kropp och kysste honom.

"Nej, jag märker det. Du är så hög att svenskan sipprar ur dig. Har du börjat med persiska?" Frågade jag och iakttog Fintechnordens Powercouples parningsdans.

Höga. Rika (i alla fall på pappret). Ickemonogama, om man fick tro de rykten som studsade i korridorerna de sprang i.

De sista två av de tre nämnda kvaliteterna i stycket ovan detta valde de att spä på.

Jag såg VD:n springa ner från scenen och ställa sig och tala med hon, den där porriga julnissan. Hon bar ett påklustrat undergivet leende, med talang skall sägas. Jag gick fram till dem.

"Hej, jag är Mickes kompis", jag räckte fram handen. På nära håll var hans kavaj... Jag är inget modelejon, men den såg liksom.. Dyr ut.

"Anders Lyra", han hade ett fasthandslag.

"Och du var den som grundade det här? Hur gör man det?" Frågade jag.

"Det var inte jag, det var faktiskt en kompis (som jag mötte i kyrkan, min anmärkning), som berättade för mig att han hade byggt den här API-kopplingen men behövde en försäljare. Så han sa att 'Om du säljer nu, då får du en stor del av bolaget. Du kan få 50%', så det var vad jag gjorde. Jag är inte speciellt smart (det var, sett i backspegeln, en sådan typisk Lyra-kommentar) men jag har en förmåga att ta ett nej och fortsätta. Jag kan ringa kallt, bli utskälld, och sedan fortsätta att ringa bara. Och då får man kunder, tillslut."

Jag tror inte att julnissan visste om hans religiösa läggning. På kroppsspråket var det uppenbart att hon ville göra saker som det var högst tveksamt om det fanns acceptans för skedde utanför äktenskapets helgade ramar enligt hans kyrka. Dessutom får han inte använda preventivmedel.

“Lite mer än bara pannben krävs det väl?” Sturskade jag mig.

“Nej, bara pannben”, svarade Herr Lyra.

“Så kommer nu något slags förklaring om att du inte är så smart.. Att alla kan göra det du gjort med Instantor...?”

“Men det är så”, svarade Herr Lyra.

Jag ville bli rik jag med, och han gav inte mig de svar jag ändå tyckte mig förtjäna “Är nyckeln till framgång också att följa sin passion”, jag lät det sista ordet anta en hög och tonårstrotsig ton.

“Men det är så det är.”

“Du måste skämta.”

“Nej, jag har gjort det här för att det är roligt. Man vill inte sitta och ruttna, jag vill lära mig och träffa människor. Se världen och bli bättre. Mer upplyst.”

“Vet du var en bilateral orkidektomi är?” Frågade jag.

“Nej...” Jag såg hur han i ett svagt ögonblick placerade sin hand på julnissans rumpa. För att snabbt ta bort den, och nästintill vissa.

“Du är nog inte så smart som jag trodde då” svarade jag. Jag sippade på min drink. “Man borde känna till ett ingrepp som ens egen mor utfört på en.”

“Vad säger du?” Frågade han.

“Jag säger att du inte verkar kunna stå för vad du uppnått. Och att detta tyder på ett av två saker; antingen så har du en egen agenda.. Eller, och det här tror jag är betydligt mer troligt, så är du dum i huvudet.”

“Du blöder näsblod”, ropade tjejen till.

Det stämde. Droppar av blod lämnade min näsa, tack för det *du colombianska snö*.

“Du ska ut härifrån”, skrek Herr Lyra till.

“Micke!” Skrek jag. Jag vred kring huvudet likt en ubåts periskop. Jag fann honom i ena hörnet. Med både händer och tunga sladdrandes över den persiska gudinna han lagt beslag på. *Persier är muslimer, men de är inte araber, och det är bra. Dessutom är de, tillsammans med judarna, de bästa folken. De absolut bästa, i vårt tidevarv. Perserna må sakna den bildningsförmåga som judarna har, men de är ingenjörer och tandläkare med merkantilistisk läggning. Deras genetik passar vårt tidevarv likt handen i handsken. Jag önskar jag var född som persisk jude. Jag önskar jag kunde träffa en persisk judinna så att hon kunde föda mitt barn. Det är allt vad jag önskar. Verkligen. Micke har i alla fall lyckats med hälften.*

“Blodet droppar”, sa tjejen och rättade till sin tomteluva.

Hon hade rätt. Jag tog på min näsa. *Svälj inte blodet, då kan du börja spy.* Jag torkade av händerna på min vita skjorta av tjockt tyg.

“Du ska hålla käften”, sa jag till Herr Lyra. Jag skrek till “Jag har inget emot den här skiten. Tro inte det. Det är bara den här horan, fittan, jävlar... Argh... Det enda jag vill ha är lite uppriktighet. Det är typ som att ni alla i Fintech har glömt bort att det ni gör är att suga ut alla, men framförallt de fattigare lagren i samhället. Ni får småidioter att skriva under era låneupplägg...” Jag spottade ut lite blod ur munnen, harklade mig “Och sedan sitter de där och får betala. Och vet du, Herr Lyra, jag hade gjort samma sak i er ställning. Jag hade sugit upp så mycket av den här kreditfesten jag bara kunnat och sedan hade jag bränt det på kola och luder, bara för att jag kunnat. Men det får väl inte du med din jävla religion.”

Ett par manshänder på mina axlar, bakifrån.

“Du ska inte tro att du är speciell. Att du har något slags deflekterande gloria bara för att du gick i söndagsskola när du var liten. Vad gjorde ni ens där?”

“Du ska med här”, sa mannen bakom mig. Händerna var kolsvarta. Bjässen var två meter lång. “Nu tar vi det lugnt. Försök att lugna dig.”

“Jag ska fan inte lugna mig. Ser du inte hyckleriet. Vem vaktar väktarna? Du har själv möjlighet att sätta dit de här jävlarna!”

Jag blev utburen.

Fasthållen.

Utkastad på gatan.

Väl där, på trottoaren, såg jag Micke och Minoo gå in i en taxi. Micke gav mig en kall blick, den jävla fittan, och smällde igen taxidörren.

Där taxin stått stod jag.

Ensam som Pyongyangs glest upplysta gator i det omgivande mörkret på en satellitbild över ett nattens Nordkorea.

Ensamhetens dygd

“Efter sin framgångsrika karriär inom Biotech, där hans jakt på nya hälsogivande molekyler hade finansierats med *gamla pengar*, hade Robert nu tid och möjlighet att göra vadän han önskade. Han hade alltid varit en god medborgare, en god man och inte minst; en god far. Han hade uppfostrat tre söner och tillsammans med sin fru försökt att ge dem allt de som par kunde frambringa i form av kärlek, omsorg och bildning.

Livet är inte rättvist, det visste Robert som ekonomiskt stod mil över de barn från förorten han lekt med i sandlådan på 60-talet. Men, det finns (hävdar i alla fall somliga) saker i livet som är av värde, även om de inte kan uttryckas i ekonomiska termer.. Och här hade Robert dragit en riktig nitlott, ty hans familj bar på en mörk hemlighet man inte talade högt om. Men nu skulle de nya resurserna som fanns att tillgå i hushållet riktas för att råda bot på detta. Han hade tagit alla de pengar han fått från försäljningen av de patent han sålt av för att grunda ett nytt bolag med namnet *Phobikus AB* med uppdrag att bota den yngste sonens klängande på andra män...”

Magda skrattade till där hon låg i sängen och läste från utskriften jag tagit med mig från jobbet.

“Det här var kanske inte vad jag trodde du skulle göra när jag uppmuntrade dig att göra något kreativt”, skrattade hon.

“Lurdrejning?” Svarade jag.

“Freud hade allt rätt”, sa hon.

“Einstein? Han var ju polygam”, sköt jag in.

“Om man ser de jävla idioter som samlas i de här sammanhangen där vi träffas, så får man ju säga att Einstein.. Ja, jag..”

Jag avbröt Magda: “Han lär ju ha varit aspig. Där han satt på det där patentkontoret eller tullverket.. Och drömde om relativitetsteorin och orgier.”

“Ni är lite lika ni två”, sa hon.

“Lika uttråkade”, konstaterade jag. Hur ser du på ditt barns pappa förresten? Eller som vi kallar honom; *Legenden?*”

“Ja, vi bor ihop. Han är väl inte en bra far, han är inte en bra man. Men jag har sänkt mina förväntningar efter allt det där han gjorde med thaimassagen när jag var gravid och allt. Jag tror inte längre på kärlek, och jag tror inte längre på att vi ska älska varandra på det sättet.”

“Så.. Du tror inte på den där boktiteln *Sex is just Love Misspelled.*”

“Nej, är det en bra bok?” Frågade hon. Jag observerade hennes hals, på vilken ett ljussken letat sig in.

“Jag har inte läst den. Jag läste en annan bok av samma författare *I have No Mouth And I Must Scream* men den var så kass att jag inte gick vidare i författarskapet.”

“Jag har legat med så jävla många män. Och en bok som förföljt mig i mitt utforskande av det motsatta könet är den där gigantiska bibeln om Warren Buffet och hans företagsimperium *The Snowball*. Den ligger hemma hos alla män, alla talar om honom. Men det är det gamla vanliga med oss människor. Folk läser bara rubrikerna... Så till slut en dag pekade jag mot volymen i bokhyllan hemma hos ett ragg och frågade ‘Vad tycker du om Buffet?’ och mannen jag träffade då svarade, förutsägbart, ‘Jag ska läsa den.’”

"Hur länge har den legat där då?" Frågade jag.

"Fem år", svarade han och började ta på mig, vilket väl är ett bättre svar än väntat i sammanhanget får man säga i alla fall, ofta får man bara en grymtning som angivelse om tidsperioden... Så efter den kvällens lustfyllda utforskande vaknade jag till mitt i natten. Han snarkade och jag reste mig upp, och gick ut naken i det månbelysta vardagsrummet och tittade på bokhyllan där det stod lite TV-spel, ett antal läroböcker i finansiell teori och likt en ärkeklenod tillägnad den mest vördnadsvärda placeringen längst upp i bokhyllan stod den placerad: *The Snowball*.

Jag var tvungen att hämta en stol från köket för att nå upp till den, men då jag plockade tingesten från sin hyllplats och öppnade den la jag märke till att den inte bara var dammig, nej, på pocketbindningens sturskhet gick det att ana att volymen aldrig tidigare öppnats.

Den följde med mig hem i ryggsäcken.

Jag hade under tiden för denna utbredning om tegelstenen som skildrar Omahamiraklets biografi sugit och bitit på Magdas vänstra bröstvårta, som jag nu tog ut ur munnen.

"Och vad lärde du dig av den? Eller står den bara hemma?" Frågade jag.

"Jag läste den, och har väl egentligen använt det mest för att sätta dit folk. Folk snackar så mycket om Buffet, men ingen har koll. Det är lite som troende, vilket i sig är anmärkningsvärt, de har ju problemet nu som alla större institutioner har att de har svårt att ta några positioner av signifikant värde som inte är kurspåverkande enbart på grund av just kapitalmängden.."

"Vad säger detta om män?"

"Warren Buffet hade två fruar parallellt och sammanfattade det väl med orden ‘Om alla visste hur det låg till skulle de inte tycka att det var så komplicerat..’" sa Magda och klappade mitt huvud där det åter fäst sig vid hennes bröst.

"Min mamma ringde mig och skrek att jag är 35 och inte har en familj... Tristess har lett till mycket, Hugh Hefner bodde i en trist villaförort och startade, såvitt jag förstod det Playboy mycket som en

reaktion på just det tråkiga parlivet. Någonstans har jag läst också att när heterosexuella par slutar ha sex, så börjar homosexuella par, män i det här fallet, ha sex med andra. Men det kanske inte är sant, vi lever ju i en sådan tid där feminiseringen har nått sådana extremer att man ibland längtar tillbaka till tiden då *en man var en man, en kvinna en kvinna och fikus en krukväxt*. Och det är kanske häri svaret ligger? Kanske är den stegrande polygamin som alla dessa dejtingappar och andra virtuella mötesplatser gett upphov till ett utslag av just feminiseringen av samhället i stort. Senast det tog spinn såhär var väl på 60-talet och då tog karusellen slut på grund könssjukdomarna och allt. Jag vet faktiskt inte vilka konstateranden som går att göra av detta, men kanske är frågorna av vikt för någon?"

"Du är uttråkad som fan", sa Magda.

"Vad menar du?"

"Om man inte är uttråkad så tänker man inte på sådana här saker."

"Utan? Vad tänker man på istället?"

"Annat... Men jag är glad att du skriver i alla fall." Magda spottade på sina händer och placerade kring mina bollar, klappade dem."

"Det är deras innehåll jag maler ner och krossar i en mortel för att skapa mina texter", sa jag och kysste henne.

En teori om drömmar jag aldrig kunnat förlika mig med hävdar att de inte behandlar det som ägt rum snarare än det som skall komma. Britten Dunne som kom på det och spredde budskapet med sin bok *An Experiment with Time* blev heller aldrig accepterad som mer än en en inflytelserik kraft i kretsar som sysslar med esoterisk litteratur och andra mysticistiska sammanhang. Somliga menar att litteraturen har fått ge vika för berättandet i stort; att litteraturens uppgift är att bryta med de konventioner kring berättande som råder, men att detta sker alltmer sällan till följd av den kommersieallisering av mediet som ägt rum.

Tydligen hade George Lucas kört fast totalt när han skrev den första Star Wars-filmen, och det var inte förrän han kom i kontakt med Joseph Campbells verk *The Hero with a Thousand faces* och lärde sig om vad för någonting som traditionellt varit kutym i olika mytbildningar genom vår civilisations evolutionära berg- och dalbana. Tydligen tog han speciellt mycket vikt vid den asiatiska mytkonstruktionen; att en liten oansenlig karaktär visar sig vara den viktigaste källan till kunskap och färdighet, *och världen en Yoda rikare blevo*.

Nabokov avskydde förövrigt Freud.

Ett verk jag såg på TV på den tiden då Pickachus gula siluett hade mer inflytande på mig än Investerargurun Warren Buffets Berkshire Hathaways årsrapporter, kom att i efterhand, stå som ett järtecken för vilka stigar jag som vuxen komma att vandra. Filmen var tysk och handlade om ett företag där man behövde säga upp människor, men den tyska lagstiftningen stod, precis som den svenska Lagen om AnställningsSkydd, emellan beslutsfattarna och möjligheten att uppnå ett välfungerande bolag med god passform på kostnadskostymen gjorde detta väldigt svårt, varför man kallade in en konsult för att dra åt svångremmen.

En grå man. Ett grått liv.

Motorn i berättelsen som byggde upp den centrala protagonist-antagonist motsättningen var att en av de anställda av en eller annan anledning (jag tror att det var på grund av en vårdnadstvist om hans son) var tvungen att kunna uppvisa att han uppbar en inkomst. Och detta gjorde att han, när de andra föll för konsultens psykopatiska beteende och härskartekniker och i affekt sa upp sig, stod berättelsens hjälte pall.

Till slut var det bara protagonisten och antagonisten kvar, och varje morgon satte de sig vid varsin ända av bordet i ett tyst rum med en klocka framför sig; sakta tikandes ner mot arbetsdagens slut.

Den scen jag minns allra starkast var en när antagonisten var hemma hos sig och tog av sig sin kostym efter utfört dagsverke. Han hade stora bölder, som om elakheten och cynismen tagit sig fysisk form, och sipprade ut ur hans existens att fräta bort de omkring sig likt galla.

Den karaktären i allmänhet och den scenen specifikt fann barnet i mig inte att skaka av mig.

Tills en dag.

En dröm

Jag konsultade på ett SaaS-bolag när LAS-mannen så vackert stod på vår trapp. Han kallades LAS-mannen, som bekant på grund av sin förmåga att kringgå den lagstiftning som alla Sveriges företagare lärt sig att hata.

Som konsult kunde jag, på vad jag trodde var säkert avstånd, se hur han gjorde rent hus med de anställda. Hur han, som han formulerade det; "Pyrde ut dem". "Sociopat", "Svin", "Sjuka jävel", "Hjärtlös", "Hemsk"... Ja, det var några av de smeknamn han fick.

Fläktarna i taket hördes tydligt då, när medarbetarnas röster följt med dem ut.

Jag satt och såg över kostnadsposter för olika marknadsföringsprojekt, i godan ro skall tilläggas, när jag hörde ett rasande vid min kontorsdörr. Det knackade.

Han var liten till växten. Liten och vältränad, definitivt i bättre form än jag trots att han var en 25 år äldre (och i detta fall utan tvekan vis(-are) på erfarenhet) än jag.

"Så, du är färdig med ditt projekt, har jag hört", sa han.

"Har du kommit för att hämta mig?" Frågade jag.

"Ja. Jag är LAS-mannen."

Vad hade jag att sätta emot honom? Även som ickereligiös förstod jag att här var makter jag inte besatt förmågan att rubba inblandade.

"Du vet att jag är konsult?"

"Ja. Givetvis vet jag det. Och jag vet vad ditt avtal ger dig rätt till. Och vi ska följa det. Men jag ber dig att resignera nu, när jag meddelar dig att din tid här är ute. Att inte kämpa emot."

"Varför väntade du med mig till sist? Konsulter kan man ju sparka hursom..."

Han lutade sig fram och artikulerade "Det är en fråga om respekt, unge man. En konsult är inte som vilket boskap som helst, och ska därför också behandlas som vad de är. Hederligt folk."

Där och då förstod jag att här fanns någon att lära av. En man som satt på en kunskap alla i näringslivet törstade efter. Att få sitt kontrakt avslutat av honom var en ära och istället för att bli bitter över min förlorade debitering valde jag att byta kontaktuppgifter med honom.

Var lärling behöver en mästare.

Och han var min Sithlord.

Jag vaknade med ett leende, såg mig omkring och konstaterade att jag aldrig ägt någon krypto, men att det inte hindrade mig från att sova i lakan prydda med bitcointokens.

Heta linjen

I de sammanhang, bevistade av unga män i kostym; äldre män som inte längre orkade ha kostym och därför bar Lacostetröjor och unga kvinnor som ville sola sig i glansen dessa typer utstrålade, var det ständigt två frågor jag ställdes inför.

“Nej, jag hade inte gått på Handelshögskolan i Stockholm därför att jag velat lägga några mil mellan mig och föräldrarna och hade därför valt att studera i Lund.” Var svaret på den första, ofrånkomliga, frågan. Jag hade läst en artikel om hur man skulle hantera den och slutsatsen var att det svar jag, efter denna visdomsinsupning, hade börjat svänga mig med inte gick att ifrågasätta. Just på grund av att det *kunde* vara sant.

Den andra frågan på allas läppar var betydligt svårare att bemöta med ett trovärdigt svar. Varför var jag, som var över trettio år och verkade ha huvudet på skaft, inte chef på en Hedgefond?

Var gång det kom på tal skruvade jag på mig.

Även om jag aldrig hade blivit insläppt i Londons saltgruvor så hade jag haft en period då jag jobbade mycket. Jag kommer inte ihåg mycket av det. Det hände så fort, men bilderna på mig innan visar på vad som nu tycks mig vara ett glatt och smärt barn, och det som spottades ut på andra änden av den verklighet som mötte mig på arbetslivets graal var ett fetto utan energi– som dessutom länge inte gjorde annat än väntade på sin andra chans att lyckas med det som, för mig då, var det enda viktiga; nämligen att bli rik.

Min mamma säger att jag så lätt får tunnelseende.

Jag har insett att det finns andra värden i livet nu. Det är väl om inte annat en av anledningarna till att jag skriver den här texten.

Mer relevant för de delar av mitt liv som omfattas av och formar/formas av den historia jag försöker att berätta här är att två oberoende saker konvergerade efter de där åren. Jag började promenera, och långsamt ökade jag takten till dess jag sprang, och efter att ha bytt ut den feta kost som serverades på lunchkrogarna och de långa nätterna med kortisonpåslag med yogasessioner så tappade jag i vikt.

Jag hade fått loss en summa pengar.

Nog för att jag skulle kunna stanna upp. Hela mig själv.

Jag tittade mycket på porr.

Jag läste Nietzsche.

På den molntjänst jag använt för såväl privata som affärsmässiga ändamål hittade jag en fil jag inte kunde minnas hur den hamnat där med titeln `den_oppna_rasisten_CV.doc`. Jag hade redan lärt känna LAS-mannen vid det här tillfället, han stod som en fyr bland omgivningens intellektuella mörker, och hade dessutom tagit mig under sina vingar. Han hade lärt mig sina knep, och jag var nu att likna vid en svartmagiker eller Pär Lagerkvists dvärgen som ruvar i sin källarhåla säker på att han kommer att bli uppkallad av en husse inte om, utan *när*, hans tjänster efterfrågades.

Daniel Lampinen, mer känd som *Den öppna rasismen*, hette mannen som skrivit CV:t där han förklarat att hans mål var att dokumentera konstiga/udda/märkvärdiga saker som hänt honom sedan dess att han öppet deklarerat att han var rasist. Han hade börjat sin karriär med att någon gång under 2000-talet på ett forum på nätet deklarerat att han var rasist, för att några år senare öppet gå ut med det och i samband med det flytta till Åland för att bo i ett etniskt homogent samhälle.

Hans flytt hade mötts med avsky av de lokala Ålandsborna som arrangerat en demonstration utanför det lokala snabbköpet. Public Service gjorde en dokumentär med honom där de valde att mörka hans efternamn, vilket han ondgjorde sig över i ett långt inlägg på sin blogg där han skrev att han som drevs av den rasistiska ideologin enbart hade som motivation att vara med i dokumentären därför att det skulle göra att folk googlade honom och läste på om hans drivkrafter. Effekten av dokumentären nu när han enbart blivit titulerad "Daniel" hade blivit dålig i dubbel bemärkelse; dels hade han inte fått det genomslag i media han hade hoppats på, men desto värre var att hans familj nu hade valt att ta avstånd från honom.

Jag lyssnade på en podd där han var med. Han hade betalat "500 rasistkronor, för pengar luktar som bekant inte" för att vara med i en timme, men verkade så ensam under samtalet att de tre som

intervjuade honom tills slut sa att de kunde fortsätta samtalet efter timmen, utan att kräva mer betalning.

“Så vad gör du för rasistiskt? Liksom i vardagen”, frågade en av värdarna.

“När jag nätdejtar så trycker jag alltid nej till svarta tjejer”, svarade Daniel.

“Men det är väl inte rasistiskt? Det är väl bara en preferens”, hade en annan av värdarna svarat.

“Det är rasistiskt”, hade Daniel slagit fast.

“Har du någon som följer dig på detta spår?” Flikade en av programledarna in.

“Ja, en man i Skåne, vi är de två som går i fronten för det här projektet”, svarade Daniel. “Jag vill dessutom göra lite reklam nu för att man också kan ringa in till mig och tala med mig. Det kostar 1 krona i minuten. Jag behöver pengar eftersom att jag inte får jobb i hemtjänsten längre. De menar på att mina politiska åsikter står i vägen för mina möjligheter att vårda människor av utomeuropeiskt ursprung.”

“Du ser ingen problematik med detta?” Frågade den kvinnliga programledaren.

“Likt merparten av befolkningen lämnar jag jobbet på jobbet och mina politiska åsikter hemma. Det är täta skott mellan dessa två”, svarade Daniel.

“Din telefonservice, vem ringer dit då?” Frågade en av de två manliga värdarna.

“Ja...” Sög Daniel på luften.

“Ja?” Frågade programledaren “Vem eller vilka ringer?”

“Det är väl mest han från Skåne.”

Jävla geni alltså.

I en annan intervju hade han slagit fast något i stil med att “Pendeln snart kommer att svänga, och snart kommer det återigen att bli hett att vara rasist...”

Typ; kom ihåg var du hörde det först.

Jag hade vid något tillfälle och i något sammanhang snubblat över en debattartikel skriven på 60-talet där en präst från svenska kyrkan debatterat stenhårt för att lösningen på (som det jag i alla fall vill minnas det) så gott som alla problem i det svenska samhället var att införa statliga bordeller, då kärlek var en mänsklig rättighet.

Att saker förändras, och att lärde män inte låter sina tankar iklädas den dummes enkla sanning och sturska självsäkerhet må vara en evig sanning, uttalad på bönders språk.

En användare på ett internetforum som valt att döpa sin användare efter den stolta vitryska statens flygbolag *Belavia* hade startat en tråd med titeln "Jag är som en orm" i vilket han (får man förmoda) hade beskrivit hur han hade börjat äta en kebabpizza och en stubbe prinsesstårta var 36:e timme, för att sedan bara ligga i sin säng och göra ingenting och undrade nu vad detta skulle få för långsiktig effekt på hans liv.

Den enkla sanningen uttalad av barn och fyllon är ofta den som står pall för *Ockhams rakkniv*, och sanningen i detta fall var nog inte mer komplex än sådan den beskrevs av en användare som svarade "Du kommer att bli fet."

De kickar jag sökte var inte av det konventionella slaget (piska och handfängsel, gäsp) och min mentor LAS-mannen fick jobb för att städa upp på en högervinklad mediasatsning. Han tog med mig för ett konsultknäck och jag fick se rasismens inre där, samtidigt som jag fick sparka folk med all den dramatik det innebar.

Rastänket gjorde att jag låg framför alla de andra, tänkte jag, samtidigt som jag erhöll ett *carte blanche* just på grund av att jag städade upp bland alternativmedians mer än lovligt underbegåvade pöbel.

Som barn hade min far roligt åt att en granne på Östermalm som varje år förde sin agenda medelst byråkratisk aktivism. Som VD för en av landets större matvarukedjor fanns det krav på honom att han till vardags skulle bära kostym. Det ville han dock inte, "Jag föredrar sneakers och hoodies" förklarade han sina motiv och fortsatte "Så varje år i min inkomstdeklaration gör jag avdrag för de där dyra kostymerna jag tvingas köpa. Och varje år nekas jag desamma av Skatteverket."

Och man säger att det bara vänstern som ställer sig på barrikaderna?

Värdebolag

“Den där händelsen med mitt barns far, den fick mig att bli mer grisig, mer svinig. Jag försökte ligga mycket med tjejer där och då precis, men... Istället för att omfamna detsamma könet så blev jag bara mer och mer deprimerad av det. Jag ställde in att jag ville träffa kvinnor på appen och matchade med några, och så satt jag där och skrev med dem. Men de ville inte ses överhuvudtaget kändes det som, jag förstod er män då faktiskt. De ville prata om sina barn, sina jobb, sina män som de lämnat...” Magda spottade irriterad saliv när hon talade.

“Det är så det är att vara man, ja”, svarade jag.

“Om jag fick välja mellan en lesbisk dotter eller en bög till son hade jag valt en bög alla dagar i veckan. De är i alla fall glada.”

“Det finns mycket villig kuk i världen”, sköt jag in.

“Jag brukade vara så idealistiskt styrd. Efter det att jag doktorerat i medicinsk statistik så blev jag erbjuden jobb på flera olika läkemedelsbolag, men jag tackade nej till dem för att istället börja på Statistiska Centralbyrån. Första arbetsdagen berättade jag om de här jobberbjudandena och att jag tackat nej till dem för att jobba på SCB och *tjåna staten*. I rummet satt det ungefär 20 personer, och när jag avslutat min utläggning om min ideologiska övertygelse och allt så var det en äldre herre i rummet som utbrast ‘Men vadå, hade du möjlighet att få ett annat jobb, och så valde du att jobba här?’” Hon sippade på sin kaffe. Omkring oss vid parkbänken där vi satt under sommarsolen sprang en svart pulli, stoltserandes med sina dreads.

“Men du gillar inte kvinnor det har du ju sagt tidigare.”

“Nej, exakt. Men efter min upplevelse med thaihoran på hörnet och allt det där så valde jag att inse att det som fick det att pirra till ordentligt hos mig, det är män som du. Machomän som inte bryr sig ett skit om vad folk säger, och som dessutom har gott om deg. Jag har förlikat och underordnat mig min kvinnoroll ifråga om att jag går igång på en fet plånbok och en hög titel. Det är ju därför du och jag umgås.”

“Så de finanssnubbar du nämnt tidigare. Jag har hört att för vart ytterligare komma på ens kontoutdrag så växens kuk med fem centimeter. De där som snackade om *Warren* och *Berskhire*”

Magda avbröt mig “Ja, men jag är ändå en retsticka, och jag blev trött på att hela tiden höra på om de finansiella instrumenten i en uppfostrande ton. Så jag läste den där boken *The Snowball* och sedan läste jag *The Intelligent Investor* av Benjamin Graham, Buffets mentor. Och då blev det genast lite liv i konversationerna med de där, ärligt talat, småstela bankerserna. Ingen av dem hade ju dykt ner i litteraturen, så att säga. Men de snackade alla om *Value Investing* som om det var det som gällde. Det fanns ingenting roligare än att sitta och bli undervisad om finansiella instrument och få

höra dem likt en stolt ripa skrika ut att de satt säkert och att de inte skulle oroa sig för att just deras små värdepapper var så ruskigt bra.”

“Och där vi träffades. BDSM-klubben? Var passar det in i historien om *statistikerna och hennes 186 cm långa man*?”

“Man måste få tiden att gå och det är nya kickar som behövs hela tiden, men det säger jag dig. Det här med den nya ekonomin som alla snackar om. *Value Investing* handlar ju om att hitta bolag där man essentiellt köper kassa eller tillgångar som på grund av en temporärt felaktiv prissättning är betydligt billigare än vad de vore om man slaktade bolaget och sålde ut allt, samt tömde kassan. Man ska ha en ordentlig säkerhetsmarginal, för att våga ta några positioner överhuvudtaget, och då kan man inte sitt och handla med Fintechbolag eller annat som aldrig någonsin har, och mest troligt aldrig kommer att, gå med vinst.”

“En av mina bästa kompisar, eller han brukade vara det i alla fall, jobbar på Instantor.”

“Den där skiten kommer aldrig flyga.”

“De har gud med sig”, jag överraskade mig själv hur allvarlig jag var.

“???”

“Han som grundat det är Laestadian, det är rätt intressant. De är det hela bunten i toppen, eller var tills Micke och Minoo fick ta över de ledande positionerna.”

“Känner du M&M?” Hon lyckades inte dölja att hon var imponerad.

“Som sagt. Jag känner dem inte längre. De vill inte veta av mig. Men jag och Micke har en relation sedan länge.”

“Är den sexuell?” Frågade Magda.

“Vad tror du om Instantor? Jag vet att en av de i ledande position där, han är en riktig skojare och lever inte överhuvudtaget kristet. Men, han är som ett helgon för grundarna, för hans farfars far eller hur det nu var grundade själva Laestadianismen. Han gillar trav, sprit och snabba bilar.”

“Ett helgon som rapar när han fått i sig en öl för mycket. För att vara ärlig, så tror jag inte alls på Instantor. Inte för att jag kan något alls om det bolaget specifikt, jag är ju en väldigt teknisk investerare i den meningen att det är det statistiska utfallet och det kvantitativa som är intressant för mig.... Men alla de där *tillväxtbolagen*, det är bara ett annat ord för att inte kan få det att gå runt och att ens värdering är en helikopter på allt för hög höjd. Lite högre upp och så kommer rotorbladen inte längre mäta med att hålla uppe farkosten i den tunna luften.”

Även om jag inte längre var en del av Mickes liv, så som jag hoppats på att jag skulle vara, så betyder det givetvis inte att M&M:s tillvaro stannade av. Att jag vart *Persona non grata:d* var snarare ett undanröjt hinder för den där persiska slinkan han valt att tillbringa sitt liv med.

Som barn läste jag i en illustrerad bok om kroppen om människans sexualitet; det fanns ett speciellt kapitel tillägnat det. Och där stod det om återhämtningen för mannen, att testiklarna faller ner i skrotum under puberteten och annat som då som barn kändes främmande då jag ännu var naiv nog att betrakta mina många år framför mig som angränsande det oändliga. *The Kinsey Reports* nämndes också där i förbifarten bara, som att herr Kinsey var en god medborgare och en god läkare som valt att forska på dessa ämnen i den goda vetenskapens namn. När jag 20 år senare åter kommit i kontakt med hans studier framstod han på ett annat sätt... Det var då uppenbart att han själv varit ett pervo som själv aktivt deltagit i experimenten med såväl män och kvinnor. Eventuellt hade hans fru varit inblandad på något sätt också.. Och folk blev förvånade över att Hugh Hefner hade betett sig gränslöst mot sina kvinnor..

En bild målades upp i media, där Minoo inte var sen att tituleras *Startupdrottning, Förortens representant*. Vilken jävla skit alltså. Men Minoo var inte sen på att utnyttja möjligheterna som gavs henne att än spela offer för att i nästa sekund stoltsera med hur hon blivit rik för egen maskin. Hon och Micke var i tidningen var och varannan dag.

De var utan samvete.

Minoo var den typen av människa som på en fest lutat sig mot mitt öra efter det att en man i mysbyxor passerat och med andakt i rösten viskat "Han äger SMSlån.se"

Som ung fixade min far in mig på ett internship i Singapore som kukade ur totalt. Företaget, grundat av en av den förra IT-erans större ikoner, skulle positionera sig som ett alternativ till jättarna inom sociala media. En helt orimlig målsättning, givetvis, och det var heller inte *gamla pengar* som sprängt sig in i ägarlistan. Där hittades istället saudiska fonder, Kinesiska kommunistpompars söner och oligarkbarn; med andra ord *det korkade kapitalet*.

Vi var ett gäng ungdomar som kom dit, inte för att det fanns något att göra egentligen, men vi satt där en sommar och stirrade framför skärmarna. 30 stycken, de flesta med bakgrunder som gjorde gällande att man likt jag, aldrig ägnat en dag åt att fundera på om man skulle behöva lägga sig hungrig.

En dag kom nyheten fram att den svenska grundaren blivit utmanövrerad och tappat den exekutiva kontrollen över bolaget genom en så kallad *hostile takeover* av en Timur. Oligarksonen anlände till kontoret vid *Marina Bay* och förklarade helt sonika, omgiven av sina tre flickvänner, att nu var det han som var boss på stället.

Och en latinamerikansk tjej som var med tog första chans under den frågestund som följde hans pitch av sitt företag *Black Sea Capital* att fråga honom om det fanns "någon speciell" i hans liv, förutom då de tre ryskorna som stod bredvid scenen.

Sådan var Minoo.

Den typen av människa som skulle sälja sin morsa utan att tveka.

Hur jag visste detta?

För att hon var perser, givetvis!

Audiens hos en fallen ängel

Det går att ursäktas mycket ondska i världen men till syvende och sist handlar mycket om det faktum att de mörka krafternas sötma inte går att förneka. Alla präster som valt att följa den *vänstra handens väg*, och istället för att som fromma lamm invänta den invigning i Guds eviga rike där solen lyser starkt som tusen solar eller hur det nu var.

“Han den heliga laestadianen, han fick VD:n att låna ut typ 100 papp till honom från företaget. Och sedan åkte han på skidsemester till Japan. När han kom tillbaka och jag ifrågasatte detta ekonomiska val, så löd svaret kort och gott ‘Man måste leva.’” Micke berättade historier från slagfältet nu när Minoo för en gångs skull lät honom komma iväg. Jag frågade inte, bara antog, att han ljugit om vem han skulle träffa.

“Hur känns det att jobba med de där Buy Now Pay Later-lösningarna? Att sätta småbarnsfamiljer i skuld?”

“Det är inte det vi gör. De som grundat det har ju en ‘ansträngd’ relation till ränta. Sekten är kristen, inte judisk.”

“Same shit”, spottade jag ut.

“Nu är du lite väl kategorisk”, svarade Micke. Han tog en klunk av ölen och fortsatte “Men visst har de sett lite genom fingrarna när de rekryterat. Det finns en snubbe som har vad jag brukar kalla för *det onda CV:t*. Han är tekniker, och började sin karriär på 90-talet med att bygga upp streamingteknologin för *Private Media Group*.”

“PMG?” Frågade jag.

“Lek inte oskyldig nu”, Micke utbrast i ett finurligt leende.

“Berth Milton, Sveriges största skatteskuld. Men innan dess så var PMG det första, och mig veterligen, enda börsnoterade bolaget som sysslade med pornografi på New York börsen.”

“Och vilka är hans övriga meriter...?” Jag tog en klunk av ölen och stirrade på de där asiatiska tecknena. En gång i tiden hade jag varit intresserad av att lära mig läsa *kanji*. Det var Aviciimannen som serverade oss, och jag hoppades att idioten inte skulle känna igen oss. *Meditera sig till döds...*

“Han började med att fixa till porrbranschen, sedan hoppade han vidare till onlinegambling och kapitaliserade på pokerboomen där vid 2000-talet.. Sedan sålde han Pay-Day-loans från England till Östeuropa, och nu är han med oss.”

“På detta stolta bolag, som man jobbar på för att förbättra sin karma... Och återhållsamhet som de där laestadianeran sägs praktisera, du säger ju själv att ni inte går plus, att ni är helt beroende av nya rundor hela tiden på grund av er höga Burn Rate.”

Micke suckade "Du jobbar inom reklam, som att det är så mycket bättre. Du förgiftar folks sinnen med kapitalistiska budskap, och jag ser till att rätt personer får tillgång till kapital. Vet du vad Lloyd Blankfein sa när han var VD på Goldman Sachs och försvarade de höga lönerna hos sina anställda?"

"Shalom?"

"Han sa att de smörjer de kapitalistiska systemen, att de agerar som katalysatorer i systemet för att se till att kapitalet nyttjas på absolut bästa möjliga sätt och att.." Micke ställde sig upp och lät magen producera ett eftertryck i orden "Investment Banking is God's work."

Dagen efteråt vaknade jag av min ringsignal.

Jag hade inte inställt mig på min arbetsplats. Jobbade hemifrån.

Jag missade ett nummer som aldrig ringde mig, det var alltid jag som sökte honom.

Missat samtal: LAS-mannen.

Jag nöp mig i armen.

Jag drömde inte.

Och jag ringde.

Medan signalerna gick, långa och obehagliga, såg jag till att ställa mig upp och riktigt fylla bröstkorgen med luft. Bara kalsongerna skilde mig från adamsdräkten och...

"Hej på dig" sa LAS-mannen.

"Hej", svarade jag. Det var som att kyssas för första gången. Var det den här känslan som Bo Lundgren syftade på när han som Riksgäldsdirektör hade köpt Carnegie och sa att *som Riksgäld äga en investment bank är som att vara ihop med klassens snyggaste tjej, det är underbart men man vet att det inte kommer hålla för evigt.*

"Kan du ses idag?"

Jag kan ses närsom, A'int no mountain high enough "Ja, då.. Är det något speciellt" sa jag och liksom blinkade förföriskt där för mig själv. På golvet låg ett par jeans och beblandade sig med en nyinhämtad tvätt. Mina ögon fastnade på en avbildning av en sådan där Warhol brillobox. Det hade varit ett sådant jävla hallå kring att han låtit göra ett konstverk som inte var något annat än kopior av

lådor innehållandes stålull, och sedan hur svensken som producerat några exemplar för den svenska utställningen passade på att producera ytterligare några exemplar, några år senare, och det hela utvecklade sig till en stor konstskandal som slutade i rätten och ytterst handlade om den stora frågan; vilka av de kopierade stålullslådorna var *äkta*. En av Warhols kompisar hade kommenterat hela spektaklet med att om "Andy levte hade han inte varit arg för förfälskningen. Han hade mest bara tyckt att det varit lite roligt."

"Bra. Lunch idag? Vi ses om en timme på Sturehof", sa han och la på. Hans tid var för dyrbar för att vänta på ett jakande läte från en *padawan* som jag.

Jag strök min skjorta.

Bytte underkläder.

Det vackra folket satt på Sturehof. Och jag.

Jag har aldrig sett värdet av det estetiska, aldrig satt fingret på det och det var inte till för några år sedan då jag genom möten i litteraturen började uppskatta den känsla som väl uttänkt estetik, eller miljöer kan skänka ett sammanhang. På latin talar man ju om *Genius loci*, det vill säga de känslor och stämningar som en viss plats avger. Den strikta, vackra känslan av dyrbar tid som här spilldes av människor vars livslängd var högt prissatt av marknadens mekanismer; den ingav mig en känsla av att vara främmande.

En kall vind.

Kyla.

Mårrans hasande följt av ett spår av is, snö och slask.

Hans lilla lekamen innesluten i en korrekt, grå kostym.

"Har du väntat länge?" Frågade han mig och satte sig ner vid bardisken.

"Här är din öl", jag puttade fram hans lager. Ölkronan hade hållit sig oväntat intakt under den tid som ändå fortlöpt från det att den hölls upp. Som om den visste vilken kunglighet den inväntade.

“Tack”, han tog en klunk och fortsatte “Det jag vill tala med dig om är att det känns som att det riktigt håller på och spritter till. Marknaden för sådana som jag har länge varit i vardande, men nu har den liksom börjat blomma ut.”

“Du står väl aldrig utan uppdrag?”

“2007 var ett tungt år för alla. Det gick så bra då för mig. Och allt det här snacket om den nya ekonomin... och all den skiten. Folk tror att de lever 1998, men vi är fan 20-25 år i framtiden därifrån”, malde han på.

“Ett falskt minne av dåtiden speglar en framtid som aldrig kommer att äga rum”, skjöt jag in mellan hans klunkar.

Han satte ner ölglaset i bordet “Jag var där då, och det var precis som det sades. Man fick kapital bara man hade en affärsplan på en näsduk, om näsduken kom från Handels cafeteria, men det var faktiskt nog inte nödvändigt. Jag hörde om en jurist på en byrå i stan. Han jobbade sent för att skapa något slags emissionsavtal för en app genom vilken man skulle hålla på med sportbetting via WAP-teknologi eller SMS eller någon skit. Skitsamma, han som kommit på idén var i alla fall 16 år gammal och den där stela advokaten som skrev avtalet började gråta när han satt klockan tio på kvällen och jobbade och insåg att allt slit och all gnot han lagt ner hade lett till denna punkt; att han satt som en jävla bitch och stressade för att göra en 16-åring rik genom att sälja av 10 procent av bolaget och således värdera resten av skiten till 700 miljoner.”

“Det är annorlunda den här gången. Se bara på hur Software-as-a-Servicebolagen ter sig, det virtuella och digitala är överallt. Domäner är platser vi samlas på, likt fysiska arenor. Förra gången var inte teknologin mogen. Typ Boo.com, som hade byggt en shoppingsajt för kläder som moderna modem inte klarade av att hantera..”

Det pyrde om LAS-mannen “Jag kommer att ha rätt. Av den enkla anledningen att jag alltid har rätt. Skiten kommer att gå åt helvete, precis som när indextunga Ericsson dippade 98%, typ dagen efter att dåvarande statsminister Göran Persson sagt i tidningen att ‘börsen aldrig är övervärderad.’ Och då kommer min tid igen... Det har bara börjat.”

Något teatraliskt för över honom.

Och tro det... med tanke på vad som flög ur honom närmast...

”Man hade velat vara en fluga på väggen när Musk tog över Twitter och sparkade flera tusen, eller när det där elscooterbolaget Bird klippte sin headcount genom att bjuda in till ett virtuellt mötesrum där en datorröst läste upp ett tvåminutersreferat, och sedan blev allas mailadresser avstängda. Vi talar om massförstörelsevapen här, och även om de såklart har en plats i vart respektabelt lands

arsenal, så måste jag säga att jag..”, Han såg sig omkring och lutade sig närmare för att försäkra sig om att ingen kunde höra ”Jag föredrar att göra det *The old fashioned way*, att sitta mittemot dem och se dem gråta och streta emot när jag kastar ut dem i den ekonomiska öknens otrygga famn.. Och mitt trick, som jag verkligen går igång på, det är när man sköter allting snyggt, men sedan på det sista mötet när man kritar avtalet. Allt är färdigt. Ofta tänker, speciellt de lite intelligentare individerna, att jag gör det här som en funktion för företagets överlevnad och att jag inte har något emot dem personligen. Då, när man sitter tête-à-tête, rättar jag till slipsen och så böjer jag mig fram och viskar ’Hora’ till dem. Ofta tror de att de inbillar sig, och inga vittnen finns, så jag har alltid kunnat neka när det kommit upp. Och då framstår de som ännu mer sinnessvaga än vad de i själva verket är. Ja, anställda... Jag lever för det här.”

Crack

Som barn hade jag kommit över boken *Junky* av William S. Burroughs, och även om jag läst den i allt för ung ålder så hade ändå en av poängerna i den stannat kvar; tristess är en av de största drivkrafterna för att människor inleder sitt missbruk. Man har ingenting att göra, dagarna går, livet passerar och var sekund vrids och vänds på av de tidsmiljonärer som anbelangar oss i detta nu.

Då, när jag läste den, hade det där sett så fåfängt dumt ut. Varför försökte man inte bara skaffa sig ett gott liv... Men det var en klåda, såklart, en livets loppor som nu ryckt in i mig och fått mina nervbanor att anta ett annat handslag vid klaviaturet.

“En gång i ett före detta sovjetiskt land hade jag gått hem till en förtjusande vacker kvinna av baltiskt ursprung. Hemma hos henne på väggen hängde ett örnemblem, samt vad som tycktes mig som annan nazistisk heraldik. Vi tog metamfetamin och så knullade vi som djur i flera dagar; i hissen, i tvättstugan, i henne säng.. Hon erkände skamset att hon var rasist, men där och då kunde jag faktiskt inte bry mig mindre”, hade LAS-mannen sagt vid ett av få tillfällen där han så att säga sänkt garden och berättat något sannerligen personligt. Kanske från en tid innan han tog sig ett yrke som i rakt nedstigande led tycktes härstamma från de persiska *assasinerna*.

“Det där låter bara... Helt fullkomligt underbart”, hade jag svarat.

“Tyvärr visade hon sig vara ytterligare en skuggmänniska. Hon hade förvisso rasismen, men det var ju en egenskap hon plockat upp i brist på annat. Kött och blod, men ingen själ.”

“*Room meat* brukar man ju kalla utfyllnadsfolk på företagstillställningar för.”

“Men vilken kropp. Och hur den var tänjbar och möjlig att böja.. En flexibel docka.”

“Jag hade tyckt att det där var en otrevlig människa, om jag inte vetat bättre”, sa Magda. Vi befann oss i hennes hem; omgiven av leksaksdinosaurier, pamperspaket och barnböcker. Efter dagens orgier, satt vi här städat påklädda och njöt av den intimitet som bara två människor med kläder på kan erfara i ett förtroligt samtal. Min prostatas bultande var en bidragande faktor till den intimitet som upplevdes.

“Messias är alltid hatad.”

“Du vältrar dig i ondska.”

“Det här PK-aktiga som vi omgett oss, att alla är samma och lika. Den tiden är över för nu. Det själsliga i mig drar mot att se saker annorlunda, och där var ändå Herr Lampinen, eller *Den öppna rasisten*, en föregångar. Han såg tidigt vart saker var på väg. I hans CV har han till och med skrivit in Trumps inval som amerikansk president som en punkt; *En uttalad rasist blir vald till USA:s president.*”

“Din vän LAS-mannen har i alla fall rätt om att musiken håller på att stanna. Du vet att jag själv övergivit de gamla drömmarna. Jag brukade drömma om fri kärlek, av ideologisk övertygelse valde jag arbetsgivare för att tjäna staten, men det blev bara piss av alltihopa. Och istället tog jag min statistikutbildning och kompletterade med *Black Scholes modellen* för att istället tjäna storfinansen. Den fria kärleken, den fick jag ju, men den smakade bajs.”

“Och musiken? Var kommer den in i bilden?”

“LAS-mannen har rätt i att det inte håller. På fondlådan jag jobbar på så ser vi i modellerna att det finansiella läget världen över inte är sunt. Man gör stora förluster och kallar det tillväxt.”

“Han är en vis man. Du är en vis kvinna. Vi får se vem som har rätt. Inshallah.” Jag gjorde korstecknet och placerade mina handflator mot varandra framför mitt bröst. “Namasté.”

“Vad fan gör du?” Frågade Magda.

Vi kysstes.

Instantor vann priser.

Instantor skulle bli uppköpta.

De tackade nej till ett bud från både det ena och det andra bolaget.

Mickes uppgift i den VD-roll han hade ärvt från laestadianen, som nu hade klivit undan till förmån för en roll som enbart styrelseordförande, gick i mångt och mycket ut på att tala upp aktien.

“Vi tror på vår produkt så mycket. Under guldruschen i Klondike var det de som sålde spadar som blev rika, och inte de som letade efter guld. Vår produkt möjliggör att sätta en kreditvärdighet på såväl privatpersoner som bolag omedelbart, och det är dessutom ett kreditbetyg som är aktuellt. En klassiker för bolag på fallrepet har ju annars varit att sega med bokföringen för att inte visa på ett dåligt resultat, eller skicka in en resultaträkning där man inte bokfört kostnader, utan bara intäkter. Och det är klart. Tittar man bara på 3000-kontona i BAS-planen, då ser väl vartenda bolag med lite försäljning bra ut!”

Den gråhandel, det vill säga handel med andelar i onoterade bolag som kan uppstå när bolag blir tillräckligt stora och ägarbilden tillräckligt spridd, som ägde rum i Instantor hade blivit ett föremål för medias uppmärksamhet; och då gällde det såklart att fylla de lokala, och helst internationella vid de få tillfällen som gavs, finansblaskorna med krut för att hålla aktiepriset uppe.

“En musikers gamla låtar kommer alltid vara lika bra, de har i alla fall möjlighet att åldras med värdighet. Men en aktie, den är inte bättre än dagens kurs, det är det värde den har. Rätt och slätt, upp och ner. Det är därför av yttersta vikt att aktiekursen hålls uppe”, sa Micke vid ett av de få tillfällen han numera gav mig audiens.

“BörsVD:ar brukar ju ha två jobb, rent konkret, ett som rör det rent operativa, och ett som rör aktiekursen. Det är på den man tar deras puls mer eller mindre”, svarade jag.

“Äh, jag är fokuserad på aktiekursen. Minoo är ju Chief Operating Officer nu, så hon får ta det operativa med att styra skutan, även om hon är med och säljer in paketet till marknaden också.”

“Jo, jag har sett det.”

“Jag vet att du och hon inte kommer överens, men det är faktiskt ditt fel, det var du som drog upp persernas...”

“Hon är inkvoterad”, mitt ansikte måste ha varit högrött, “Låt oss vara ärliga med det Micke. Du gjorde precis som jag berättade för dig att du skulle göra, du hittade någon som inte hade någon chans till någon vettig karriär någonstans och så fick du henne att springa som fan. Men inte nog med

det så erbjöd hon dig även såväl sin egen som andras fitta, och då klättrade hon i graderna innan hon applicerade samma recept under sig i sin organisation. Ska man vara rent krass, Micke, så kan man säga..”

Micke avbröt mig “Nej. Bara, nej. Du kan inte dra det här till att det var du som skapade våra framgångar. Det var vårt egna hårda slit som ledde till det. Och det är inte mitt fel att du inte kan hitta någon som står ut med dig.”

“Skrik inte på mig”, skrek jag.

“Du, det kanske hade gått bättre för dig på ditt förra jobb om du inte hade hotat den där personen i kundsupporten på er leadsprovider med att du skulle vilja bereda henne en kvinnlig omskärelse”, de sista ordens sylvassa kanter punkterade luften.

“Folk är så jävla blödiga”, sa jag.

“Du är dum i huvudet”, svarade Micke.

“Under finanskrisen 2008 var det ett gäng toppar på Morgan Stanley, tror jag det var, som samlades i ett rum för att diskutera hur man skulle hantera de galopperande förlusterna knutna till *Subprimelånen* och deras *Credit Default Swaps* och allt vad det var... Och efter många timmars långa snack fram och tillbaka så sa en av dem till slut ‘Goldman Sachs brukar alltid vara smarta och duktiga. Vi kanske kan titta på hur de har gjort för att se om vi kan göra något liknande?’ och då hade en annan vit medelålders man ställt sig upp och sagt ‘Alla tror att alla på Goldman är så förbannat smarta.. Min bror jobbar där, och han är en jävla idiot!’”

“Och?”

“Tänk på det du”, sa jag och reste mig upp.

Ut gick jag.

Fitta.

“Alexander den store...

... var en stor man. Hans påverkan på det persiska imperiet var så stor att han omnämns som en persisk konung i poeten *Firdawsis* verk *Shahnameh* eller *kungakrönikan* jämte lokalfödda förmågor. Så känns det för mig att hängas upp i den nordiska Tech Hall of Fame.”

Minoo i den lokala techskvallerblaskan fick mig att kväljas.

Instantor var ett luftslott byggt på inte gamla, men sexiga pengar; mindre Birgitte Bardot och mer Mia Khalifa. Affärsidén i sig var det nog inga större problem med, att vara underleverantör till bankväsendet var ju inte fel; banker torgför ju den mest värdefulla produkt vi har i vårt samhälle, nämligen krediter. I och med att bolaget startade i den laestadianska kyrkan så hade ju också den moraliska frågan kring krediter, om än inte dykt upp, så kanske varit i alla fall närvarande tänkte jag. Hela den gamla ledningsgruppen, som hade nära tio barn var på grund av de inskränkningar på preventivmedel (totalförbudande) som deras trosinriktning skänkt dem att åtlyda.

Judarna var ju smartare, som vanligt; det stod någonstans i Gamla testamentet att det var förbjudet att hindra sädens väg. Vilket de givetvis tolkat till att knullgummit fick spolas, men p-piller var fortfarande tillåtet eftersom att det inte hindrar något, utan istället lurar kvinnans kropp att hon är gravid.

Ett närmande till banksektorn var ju inte (eller så var det just det, hihi) *kosher*, men tron deras sträckte sig inte längre än att Pekka och Herr Lyra varit beredda att riskera någon grads temperaturhöjning i livet efter detta för att låta köttet sitt sänka ner sig i en porsches läderklädsel vid arbetsdagens slut.

Mammon.

Vi var många som satte i halsen när vi läste till vilken värdering som Instantor hivades över till en av de stora aktörerna. En av Wallenbergs arvtagare stod på en presskonferens och helgonförklarade grundaren i kapitalismens kyrka, talade om “Zlataneffekten” och att det var inspirerande för unga människor - ja, människor i allmänhet - att entreprenörskapet kunde resultera i sådant här.

Ett under.

Podiet framför en mängd åhörare komplett med ett pressuppbåd, associerades till de skendödsliknande invigningsceremonier esoteriska herrsällskap använder sig av för att symbolisera köttets upphöjelse till ett större och bättre sammanhang, då jag såg spektaklet via videolänk.

Jag föreställde mig den där Wallenbergaren ätandes skinkmacka till frukost och att han då inte kunnat dela den med medlemmar av Bonniersfärens topp, av uppenbara skäl. Herr Lyra, laestadianen, åt säkert grusgröt eller [ingenting] till frukost, för att skjuta upp ännu litet möjlig njutning i detta livet och därigenom visa vördnad för all den fröjd som komma skulle på andra sidan ljust i slutet av tunneln.

Herr Lyra trädde fram bakifrån den ur Wallenbergätten handplockde ceremoniledaren, ställde sig vid mikrofonen, och lät sin sprött maskulina röst ta ton:

“Det är en ära för mig att stå här på många sätt. Att vi tar det här steget och uppgår i Wallenbergsfären. När vi är så stora som vi blivit, ställs man helt plötsligt inför andra frågor än bara de som man ställs inför i början av företagandet. Jag minns hur jag och Pekka kämpade hårt de första åren, och frågorna vi bollade; ‘Kommer vi att kunna betala hyran?’, ‘Hur kommer det här se ut på våra CV:n?’, ‘Kommer lönerna att kunna betalas ut den kommande månaden?’ Sedan, när dessa alla hygienfaktorer uppfyllts, flyttas fokus till andra frågor; optionsprogram, ägandeskap, länder, marknader, personalfrågor och så slutligen det som många entreprenör och småföretagare ligger på nätterna och drömmer om – konstpaus – EXIT”, det sista ordet kom ur Herr Lyras mun torrt och accentuerat. Han fortsatte “Det känns som igår, som jag och Pekka träffades där på kyrkkaffet och han berättade för mig om sin idé. Att lösningen i stort var färdig, men att han behövde någon som kunde sälja den åt honom och det var så jag kom in i det här. Det är Pekka som hade idén som blev Instantor och det är han som bör prisas. Långt in i vår resa var det fortfarande han som hade skrivit lejonparten av alla den kod som driver maskineriet vi alla är här för att diskutera.. En applåd för Pekka!”

Applåder fyllde rummet.

Kameramannen zommade in på en man i 50-årsåldern med hållning som en ostbåge. Ett vitt skinn som medelst strålkastarens fokus fick honom att se ut att vara mer död än levande, eller snarare som en levande död.

Micke hade berättat att hans säd gett upphov till ytterligare elva Jehovadyrkande individer, av vilka tio fortfarande var vid livet.

Pekka log vilset. Obekvämt. Tyst. Finsk men inte Alexander Stubb.

Pekka steg bakåt och åt sidan. In i mörkret. Svaldes av lokalen, mörkret och alla som var något och allt *room meat* – adminpersonal, Mood Managers, folks respektive och annat löst folk man lurat dit med snittar för att fylla lokalen.

Kameran tog åter fokus på Herr Lyra.

Bara honom.

Herr Lyra harklade sig.

“Det är i fråga om exit alltid en laddad fråga där vi har sett över många alternativ, börsen har varit ett alternativ och det vet ni att det har spekulerats i tidningarna om. Och ja, så här i efterhand, vi har talat med alla de stora aktörerna och undersökt en listning både här i Stockholm och i London. Eftersom att såväl likviditeten som omsättningen av aktiens handle har varit så hög har det stundtals känts begränsande att den inte kunnat handlas annat än genom gråhandeln, eftersom att värderingen då laggat efter och baserat sig på den senaste stora rundan. Ett tag var en SPAC ett alternativ, en del sa att vi inte var redo för en listning och att det därför kunde vara ett sätt att kringgå de regulatoriska krav som gäller för att få verka i noterad miljö. Men det är med glädje jag därför kan säga att vi uppgår i SEB och således också blir en del av Wallenbergs sfär. Det känns stabilt, det känns tryggt och det är, nu när möjligheten presenterat sig för oss, det enda rätta. Tack Jacob”, Herr Lyra fångade Wallenbergaren intill honoms blick och sänkte kort huvudet i vördnad.

Wallenbergaren lutade sig fram mot mikrofonen, beredde den ett valhant grepp, och sa “Nöjet är på vår sida.”

Herr Lyra fortsatte anförandet “Och nu finns det en person som jag vill att vi också ska rikta vår uppmärksamhet mot och som har varit ovärderlig för oss på den här resan. Som ni alla vet har jag inte varit operativt inriktad på länge. Upp bjuder jag nu Instantors VD, som har varit oss alla behjälpliga i att ta oss hit där vi står idag.. Micke!”

Kameran och strålkastaren letade genom köttet och där såg jag honom; uppkäftigt klädd inte i kostym, som samhället bjöd, utan en röd sweater med stort Adidastryck; parodiskt slaviskt. Minoo

bredvid i en ljusblå sidenskrud, de mörka ögonen fyllda av dollartecken åkallade av alla de pengar de blivit lovade om de uppnådde de finansiella mål som satts upp för att de skulle få ut deras *earn out*. Detta röda skynke som alla som varit utanför sitt kvarter Bredvid dem en bekant kvinna, snabbt mötes Minoos kind av hennes läppar. Kameran han byta fokus på Micke, som nu klättrat upp på podiet, innan jag förstod att den andra kvinnan var den där porrportenissan jag träffat på deras gamla kontor.

“Tack alla! Det är fantastiskt att jag får ta del av den här resan. Och jag vill börja med att inte bara tacka alla, utan även speciellt tacka Wallenberg och Lyra. Ge dem en applådd.” Publiken var inte sen att lyda. Micke harklade sig “Det är ironiskt att vi som varit en utmanare, och som varit underdogs i finansbranschen blir omfamnade av just Wallenberg och den aristokrati som de står för. Men det i sig är ett tecken på det vi alla ser omkring oss; att Fintech inte längre är något nytt och spännande utan att det i dagsläget är att betrakta som något man måste investera i om man vill överleva. Den gamla amerikanska VC-firman *Andreesen Horowitz* sa redan för mer än 20 år sedan att ‘mjukvara äter världen’, det vill säga att antingen är man ett mjukvarubolag, håller på att bli ett mjukvarubolag eller så är verksamheten på väg mot en säker död. Att vi som är unga och hungriga går upp i något större, något äldre och anrikare innebär i det dagliga ingenting annat än möjligheter...”

I någon mening hade Micke rätt om att Fintech inte längre var något nytt och exotiskt. Presskonferensen underströk just att allt var precis som det alltid varit och skulle vara i vårt avlånga land; Wallenberg tjänade pengar, och Bonnier dokumenterade det.

Jag förde muspekaren till det övre högra hörnet och tryckte på krysset.

Tystnad.

En standardbakgrundsbild genererades på skärmen. Windows XP-bilden, det där fältet, är världens mest sedda bild har jag hört. Det spelar ingen roll.

Micke hade vunnit; inte bara brud-en(-arna), inte bara pengarna och prestigen. Utan livet.

Sanningen?

Jag må låta som en politruk, och det kanske är fel att göra det med tanke på att jag i den här texten redan skrivit ansenligt som av en stor mängd människor må finna konstigt/udda och/eller anstötligt.

Det är kanske också på sin plats att här nämna att min mor blev illa berörd när jag visade upp LAS-mannens utsago om hur mycket han älskar sitt jobb.

Det var av på Magdas begäran jag började skriva.

Jag kan egentligen inte säga att det arrangemang vi hade betydde jättemycket för mig, hon ville komma över det svek hennes man utsatt henne för, och jag ville komma över mitt ex. Och dessutom var jag uttråkad och då var ju hela den där BDSM-grejen ny och därför spännande, men jag kan inte säga att det var en magisk upplevelse som att... sätta på J.K. Rowling?

Mums... Jag har alltid gillat äldre kvinnor.

Inte heller vill jag i detta kapitel uttala mig stensäkert ifråga om att de rasbiologiska termer, rasismen, jag numera höll nära hjärtat var något slutgiltigt och ultimatum. Det skulle förstås vara lockande, men mer än att de var *före pendelns svängningar*, vilket ur ett filosofiskt/antropologiskt perspektiv förstås var kittlande var ju en stor del av behållningen att folk blev så upprörda när man talade om de sanningar som låg gömda där i fördomarnas (inte längre så) väl begravda kista. Fråga bara kineserna, oops, som representerar USA i matematik-VM.

Nej, den sanning jag härmed vill presentera, och lämna en brasklapp för, är Herr Lyra och hans roll på Instantor. Och därmed kommer också det förmodligen mest politiskt korrekta som kommer att förekomma i den här texten; *historien så som jag presenterar den här är resultatet av ett pusslande baserat på många olika källor, varav vissa förmodligen inte skulle hålla med om alla delar av det som beskrivs eller de motiv som vissa ageranden har utförts med.*

Herr Lyra och Pekka träffades över kyrkkaffet någonstans i norra Sverige, därom råder inga tvivel. Pekka hade börjat fila på den programvara som skulle utvecklas till Instantor. Herr Lyra var, att döma av det jag hört från Micke som ändå suttit i samma rum och bollat COGS, Churn och andra nyckeltal som hör en modern verksamhetsstyrning till, knappast klassens ljus. Men han hade ett jävla (mitt

ordval, Herr Lyra använder sig aldrig av svordomar råkar jag veta) pannben och kunde konsten att lyfta lur till en lista med potentiella kunder för att då vadandet genom "nej:en" och "dra åt helvete:na" lett till listans slut, helt enkelt börja om.

Det där pannbenet hade, som ni redan vet, mynnat ut i ett uppköp av SEB och här vill jag poängtera att det jag känner att vi två delar baserat på hörsägen är just rasismen. Herr Lyras familj var i grunden finsk och som alla finnar var han fördomsfull (Yeah!!! My boy!), men denna säregna inställning som likt den religiösa tillhörigheten vandrar i otakt med det tidevarvs nycker vi verkar i låter jag här även betona den andra sport förutom sälj som Herr Lyra hade talang för; rävspel.

Tro inte att det var en slump att han lät Micke och Minoo bredda ut sig i pressen om sitt *power couplande*. Nej, det var givetvis med baktanken; vad kunde vara bättre än att få en persisk kvinna att gå ut och sjunga företagets lov; bara där hade han ju lyckats spara in på hela CSR-avdelningen; vilket ju givetvis var hela poängen med att han lät henne göra som hon ville.

Men innan det att den här positioneringen av firman inför försäljning ägde rum tog rävspelet en annan form.

Och det är här som meningarna måhända kan skilja sig.

Pekka hade inte mycket att erbjuda Herr Lyra då de beslöt sig för att utforska samarbetsmöjligheterna och han fick då, enligt min mening med rätta, en stor del av ägandet i det nystartade bolaget som då bar det deskriptiva namnet "Instant Credit Controll Checker".

Detta vet vi med säkerhet, och vi vet att det nyblivna entreprenörsparet hade ett par fattiga år framför sig precis som det poängterades under presskonferensen som skildrades i det föregående kapitlet.

Men framgångarna kom i sinom tid och tiotalet år efter det att bolaget grundats var de bägge fortfarande engagerade i firman på en jämbördig nivå, om än på varsitt hörn. De jobbade hårt, och möttes också var helg i kyrkan.

Båda har många barn, av skäl vi redan dryftat. Och båda hade också en fru.

Pekkas före detta fru omkom då i en bilolycka, barnet som satt bredvid i passagerarsätet undkom levande, men detta tog Pekka hårt och han vände sig till kyrkan för att få stöd i sin sorgprocess. Församlingens präst mötte dock Pekkas sorg med oförståelse; det var ju bara en kvinna.. Och han kunde finna en ny sådan om han behövde en livspartner för att få ihop pusslet. Han behövde, av självklara skäl, inte ens lämna församlingen för att finna sig en ny maka.

Det här var måhända ett praktiskt lagt råd, som må ha verkat lugnande på ett antal av männen i församlingen, skulle de ha funnit sig i Pekkas sats. Det fanns bara en liten detalj i det här som gjorde att rådet mottogs med mjugg min; Pekka älskade sin fru. Det hela utmynnade i att han vände laestadianismen ryggen, och inte bara privat, nej; till församlingens förtret dokumenterades händelseförloppet på en blogg som i sin tur blev något av en maktfaktor i denna snäva sfär då allt fler som känt sig svikna av kyrkans löften och patriarkala kvinnosyn slöt upp.

Den livskris som följde mynnade ut i att Pekka inte kunde lägga fullt så mycket fokus på företaget. Det religiösa svärmeriet som tidigare gått på räls sedan barnsbenens kalibrering stal nu energi och koncentration, och Herr Lyra var ju inte sen att verka gott mot sin nästa och erbjöd sig därför att köpa Pekkas aktier.

Detta generösa erbjudande accepterades av Pekka.

Det syntes honom som en enkel lösning.

Detta var innan gråhandeln. Innan de höga värderingarna och sedermera enhörningsstatusen.

Den positionering av bolaget som skulle komma att möjliggöra fusionen med/uppgåendet i SEB började så snart som de förändrade ägarförhållandena registrerats i aktieboken.

Jag misstänker att denna lunta efter detta var oändligt mycket roligare att läsa för Herr Lyra än katekesen. Eller vad nu laestadianer kallar sin motsvarighet.

Dagdröm – Matsäck till astralresa

Tristessen på jobbet hade drivit mig till ett forum på sociala media där ett 20 000-talet antal kärringar diskuterade alternativmedicin.

Silvervatten.

Jag postade ett inlägg.

Hej kära vänner!

Jag är oerhört tacksam över att jag fått komma med och redan har gruppen berikat mig med mången intressant diskussion om buljong med [EN ANNAN FORUMMEDLEMS NAMN] - även om man tycker olika så är det bra att vädra funderingar och här kommer nu en fundering jag burit på länge.

Jag försöker uppmuntra astralresor och så att säga färdas med energi med min själ och mina chakran. Hursom tänker ju jag att en god resa kräver en god kost och förberedelse.

Jag brukar fasta innan jag lägger mig, men frågan nu är vad man ska ha tillgängligt bredvid sängen för de fall att man behöver ta sig något under resan så att säga - man vill ju inte tappa energin när man så at säga fått upp pulsen!!

Jag har experimenterat med bananer och pressad ingefära. Men funderar på om man kanske ska tillaga något? Frågan är då vad?

Kanske linsgryta???? Har någon några uppslag? Egna erfarenheter? Det här kanske inte helt går i linje med gruppens ämne, men vet inte vart jag ska vända mig. Umgås mycket med folk som är corporate till vardags där man inte kan dryfta sådana här frågor.... Med hopp om svar från mina kära medmedlemmar.

Namaste – [Hjärtsmile] [Amensmile] [Koalasmiley] [Zebrasmiley].

Landet Afrika

Kaffeapparatskonversationer.

De fick mig sugna på något svårare; en barolo prydd av kalktoners tyngd.

I kontrast till hallonsaft.

Jag bokade ett mötesrum; tog upp min telefon och slog numret till Den öppna rasisten.

“Hej, du vet att samtalet kostar 1 krona i minuten”, sa han.

“Jag har råd. Jag vill läsa en dikt för dig, jag vet inte om jag vill gå så långt att säga att jag är ett fan...

Men jag har följt dig länge.”

“Ska jag få betalt för att lyssna på dålig poesi nu?” Frågade han.

“Nej, nej... Jag har inte skrivit den själv... Det här är en gammal klassiker. Lyssna nu;

Take up the White Man's burden—

Send forth the best ye breed—

Go bind your sons to exile

To serve your captives' need;

To wait in heavy harness

On fluttered folk and wild—

Your new-caught, sullen peoples,

Half devil and half child.”

“Vad är det?”

“Det är Kiplings dikt *The White Man's Burden*. Jag tycker speciellt slutet av det här stycket med “Half devil and half child” är intressant, att det så att säga tyder på att halva delen av deras själar är onda och andra halvan är omogna. Att så att säga ingenting är rätt med dem, och att det är det här den vite mannen har att arbeta med... Jag är vare sig historiker, antropolog eller litteraturvetare så kanske har jag fel. Den ska på något sätt vara knuten till kolonialiseringen av Filippinerna tror jag... Oavsett så hade jag en bekant som reciterade den i korridorerna på universitetstiden, en konservativ man generellt som värdesatte *de gamla värderingarna* som han så vackert kallade dem... I alla fall. Jag ville dela den med dig”, sa jag.

“Feminismen har förstört allt”, muttrade han.

“Det är dialogen som saknas. Till exempel kan man se t.A.T.u. som det ryska sättet att håna allt som väst stod för. Precis som att det sägs att Putin efter det första inträdet i västs kapitalistiska sfär insåg att pengar trumfade mänskliga rättigheter hade ju Ryssland nu gjort ett bra jobb med att ta tag i något som många i den nationalistiska sfären kritiserat sitt fädernesland för; oviljan att diskutera vad som var svenskt och vad som inte var det. Ryssland hade ju tvärtemot detta, måhända mot bakgrunden av en krigshets, ansträngt sig för att slå fast om och understryka vikten av kärnfamiljen, den homogena etniciteten och att tiden i Ryssland då maskulint och feminint som definitiva motpoler till varandra inte var över. Här ser jag t.A.T.u. som en del av något större; ett utnyttjande av västerlandets naivitet när man paketerade lesbiska tonåringar i skoluniformer till en feministisk och LBGTQIA+—frigörelse(ja, läs det som först minus och sedan bindestreck där innan "frigörelse") för att bara göra det som de insett att allt handlar om i PAX AMERICANAS skugga; tjäna stålar."

“Hur hörde du talas om mig? Har du många vänner?” Frågade Daniel.

“Jag hittade ditt CV på min hårddisk och läste på om dig. Jag läste att en massa folk trodde att du höll på med ett konstprojekt, men att du alltid nekade till det och menade att du enbart blev hånad för att du var så långt före alla andra. Men man måste se humorn, typ ditt *Open Racist Pride* när du gick runt på Konstfack av alla ställen för att värva folk till din manifestation. Och så hoppade du av dagen innan på grund av hotbilden och när dagen väl slog in så var Telefonplan helt öde så när som på en piketbuss och ett antirasistiskt tåg som gick från Telefonplan till Stureplan, istället för det rasisttåg som du planerat för. Eller som när du gick i demonstrationståget mot Nordfront eller vad det nu var på almedalsveckan med skylten ‘Inte nazist, bara rasist’.”

“Quislingar”, muttrade Daniel.

“Mycket möjligt. Men som du hör. Jag har följt dig länge. Det känns stort att få tala med dig...”

En notis från det där forumet plingade till i min telefon:

En moderator hade raderat mitt inlägg och skickat mig meddelandet “Det här hör inte riktigt hemma här [Hjärtsmiley]”.

Jag la på samtalet med Daniel Lampinen/Den öppna rasisten och ställde mig själv en mycket berättigad fråga; *Vad höll jag på med?*

En kall vind drog in i den "futuristiskt designade" glasbyggnaden.

Blommorna i receptionen visnade då mannen i grå kostym passerade dem på väg till receptionsdisken där fem smärta kvinnor i tjugårsåldern bet sina läppar framför metallreliefen av Instantors logga.

De slickade sina läppar.

"Ett passerkort väntar mig", sa han.

"Här har du", sa en av dem.

"Har det högsta access? Inget annat duger för en sådan som mig."

"Det har det faktiskt."

Ögonvittnen gör gällande att han talade med receptionisterna i ytterligare några minuter innan tårarna rann längs deras kinder och han gick vidare in i byggnaden.

Han började på det lägst belägna våningsplanet.

Lämnade det öppna kontorslandskapet som ett slagfält.

Bakom vart ytterligare steg; en familj svävades i ekonomisk osäkerhet.

Ett barn miste tv-spelet han skulle få i födelsedagspresent.

Avbokade pianolektioner.

En *Customer Support Agent* blev tvungen att ringa sin mor för att kunna betala hyran.

Det blev ingen utlandssemester det här året.

Den lille mannen i grått ställde sig vid hissen längst in och såg den väg han just beträtt.

Någon skrek "Fitta!"

Mannen i grått log.

Hissen plingade till. Han skulle be sig uppåt såväl i organisationskartan som fysiskt menat.

Innan han gick in i hissen blåste han mot den svärmorstunga som var placerad där intill.

Växten sjönk ihop.

Hissen lyfte den destruktiva själen inneburen i köttslig komponering uppåt till den prunkande medelklassen.

“Psykopat!”, skrek de på Compliance.

“Chauvinist!”, skrek de på HR – bättre förolämpningar kunde inte den yrkesgruppen prestera, och därtill tog mannen i grått det som en komplimang.

Han lät lite administrativ personal stanna kvar. De var så billiga ändå.

Av bara farten slaktade han några affärsutvecklare som försökte skyla sin solklart genererade kostnad med snack om *alternativkostnaden*, det vill säga de – enligt dem – förlorade intäkterna man tappade på att göra sig av med dem.

Och sedan kom han upp ytterligare en våning.

Döden uppsöker oss alla, men få ges möjlighet att planera för sin avgång, vare sig avrättningen sker fysiskt eller monetärt.

Den grå mannen rörde sig nu från respektive CXO:s kontorsrum till nästa och lämnade här amorteringskrav på dyra bilar, sommarhus i Spanien och östermalmsvåningar bakom sig.

Tills han till slut stod vid dörren till det hörnkontor vid vilken det stod VD.

Han trädde över rummets tröskel.

LAS-mannen mötte Micks livrädda blick.

Bara en av dem kom ut därifrån med värdighet.

Allt detta för.

Aktieägarna.

Vårt sista telefonsamtal var kort.

"Och så hände det sjukaste. När vi hade signat våra papper och jag gett upp mina optioner och allt... Precis när vi tagit i hand och skulle skiljas åt 'civiliserat', som två män som var just *män*... Då böjde han sig mot mig och viskade "Hörr...". Mickes upphetsning spillde över telefonens frekvensomfång och drev telefonlinan till ett sprak.

"Nej, det gjorde han inte", jag var tvärsäker.

"Jo. Var du där eller?"

"Har du en psykos?"

"Tror du mig inte?" Urskuldade sig Micke.

"Jag tror att du är på väg mot ett nervsammanbrott. Jag fattar att det är hårt att falla från den positionen du har"

"Skulle jag ljuga?" Micke aggressivade. De sammanbitna käkarna hördes genom luren.

"Nej, men inbilla sig, definitivt. Det fattar du väl att en sådan erkänd konsult som han aldrig skulle säga så. Det är ju inte personligt för honom, men det är det väl för dig, och jag respekterar det. Om du mår dåligt kan jag lyssna och stötta."

..... "Okej. Du har nog rätt."

"Vi hörs senare. Ta hand om Minoo nu, hon är mer än vad jag har i vilket fall. Och du, jag beklagar. Jag har en Flight att passa."

Agendan

Efter samtalet med Lampinen sa jag upp mig.

Åkte iväg, det var det man skulle göra sa folk.

Stranden på Bali var vit.

Ett paradys låg framför mig.

Kvinnorna var vackra, sånär som ett äldre brittiskt par som exemplifierade hur genpoolen kan te sig när systrar tycker om bröder i generation efter generation.

Bardisken var av trä och redan efter en vecka log bartendern mot mig, och vi pratade om ditten och datten utan att göra anspråk på något vettigt, egentligen. Men du spelar spelet – såväl för dig själv som för de övriga närvarande.

Digitala nomader.

Brudar på Spring Break innan de ska vidare i livet och plugga till personalvetare, sociologi eller något annat intetsägande.

Nej förlåt, jag ber om ursäkt för mitt gamla jag.

Eller om man ska vara positiv då, som jag ändå påstås ha lärt mig efter allt som varit de senaste åren, och faktiskt en grundbult till varför jag beslöt mig att åka från det kalla Norden hit till paradiset, det var ju viktigt att komma ihåg, påminde jag mig själv när jag åter stod vid bardisken och beställde öl.

Bartendern nickade. Manchester United hade tydligen vunnit sin senaste match, och detta var uppenbarligen en källa till stor glädje.

“Jag kan inte så mycket om fotboll”, urskuldade jag mig. Det är inte första gången bristen på intresse för denna sport drabbat mig. Jag är inte intresserad av bilar heller, vilket ständigt medför svårigheter

med att konversera på cocktailpartyn (eller för den delen också i jobbsammanhang, (speciellt när man av någon anledning tvingas fraternisera med gubbarna på golvet).

“Vad tycker du om då?” Frågade han.

“Sex. Och öl.”

Ord man glömmer tas emot från ansikten man inte besvärar sig att lägga på minnet.

Jag gick med i en Yogaklass, där jag träffade en vacker kvinna från Sverige och vi hängav oss åt exotiska lekar och finner förståelse och gemenskap.

Sagda kvinna kändes bekant från första stund.

Skuren ur samma material som jag själv, eller från samma textilfabrik snarare. Som att det går att känna bomullsfältens geografiska belägenhet genom textiliernas spänst, likt en erfaren sommelier säger sig kunna placera ett vins ursprungsdal på en fransk karta genom att orientera sig via den–och–den–dalens kalkmängd i jorden.

“Jag jobbade på en känd startup, du kanske känner till den? Instantor”, sa hon.

“Vad gjorde du där?” frågade jag, på riktigt intresserad.

“Jag jobbade med kundsupport, hjälpte till med att titta igenom och göra en manuell check av alla konton som vi gav ett kreditbetyg till.”

Jag var tyst en stund. “Jag känner, eller kände, faktiskt några som jobbade på Instantor.” Jag fokuserar min blick rakt upp mot taket. I bakgrunden hördes vågor. Någon skrek/ropade/skrålade.

“Jaså? Vilka då?” Frågade hon, vänd emot mig på sidan. Hon stirrade på mig, stabiliserandes sitt huvud på höger arm.

“M&M, Micke och Minoo”, sa jag och räknade tystnadens sekunder.

“Det är ironiskt att de är döpta efter ett godis när det var just syltburkens sötma de inte lyckades hålla sig borta från. De var ett söt par. Min mamma såg en bild på dem i något sammanhang och sa att de hade ‘giftasblick’. Det var förövrigt Minoo som rekryterade mig.”

Då kände jag igen henne. Hon hade gått ner i vikt sedan sist, då hon stått bredvid Minoo på den där presskonferensen med Wallenberg där Herr Lyra kungjorde att Micke skulle få sätta sig i VD-stolen.

Den porriga tomtenissan.

Kanske hade hon varit utan de blonda slingorna sista gången jag såg henne?

“De lyckades bli ett riktigt Power Couple. Och sedan skulle det bli sådär. Det var synd”, sa hon.

“Ja, girigheten känner väl sällan några gränser. Men han var rätt simpel, Micke. Även om han var rolig att umgås med. Jag får besöka honom när jag kommer hem, tror jag. Men samtidigt så är den delen av mitt liv lite överspelad, tror jag. Vet du vad som hände?”

“Mellan dem?” Frågade hon.

“Är de inte ihop längre?” sa jag.

“Lyra var en riktigt ful typ. Först utnyttjade han sin medgrundare och tillskansade sig alla hans aktier när han mådde dåligt och sedan när Wallenberg kom in i bilden. Han hade sålt in bolaget med en budget som var...”

“Siktade han mot Andromeda?”

“Orealistiskt. Alltså, det var uppenbart för alla att vi aldrig skulle nå de där målen. Och vi kunde inte förstå att han ville ha så höga mål med tanke på att det var just de stretchgoalsen som hans *earn out* baserade sig på. Vi nådde aldrig de där målen, det fanns inte på kartan någonsin att vi skulle göra det, men nej vi nådde dem aldrig och det var då som den stora slakten började. De tog in en konsult som sparkade alla strax efter det att Herr Lyra lämnat och det var då jag insåg att det varit hans plan hela tiden. För han var ju borta, även om han var ute i media och uttalade sig om sin tilltro till bolagets framtid så fanns hans namn knappt att finna i aktieboken...”, hon tystnade.

“Det är inte högmodet som får mig att undra, lika mycket som girigheten. Det finns så många exempel på hur människor har byggt stora bolag och sedan när de tittar ner på världen från höjden av sina entreprenöriella framgångar så räcker det inte, risken de utsätter sig för när de gör sådana här saker är ju bortom allt vett och sans. De hade kunnat låta tiden ha sin gilla gång och sakta blivit rika, om det nu var pengar som saknades. Men de var tvungna att lägga in hela penthouseet i hopp om ett palats istället för att låta palatset byggas på tio års sikt”, sa jag.

“Hur länge ska du vara här?” Frågade hon.

“Jag vet inte. Du då?”

“Jag kan vara här länge. Jag har mitt på det torra.”

“Betalande Instantor sina kundsupportmedarbetare så bra?”

“Fattigdomen är uppfinningarnas moder. Det fanns sätt att bli rik på, på Instantor. Du vet, när jag började så sa Minoo till mig att jag inte kunde förvänta mig en bra lön, men att jag istället för en lön kunde förvänta mig en karriär, och att ifall jag bytte jobb senare skulle alla se att jag hade erfarenhet inom Fintech. Och framförallt tryckte hon på sin egen karriär, att hon börjat i supporten men nu var

deras PR-Manager och att allt det hade gjorts möjligt just därför att hon suttit längst ner och färdats upp genom hela bolaget och därför kände till verksamhetens varenda vrå.”

“Så ditt nästa steg efter kundsupporten var?”

“Det var det perfekta stället att vara på”, sa hon. “Privatpersonerna sket jag i. Det var inte intressant. Men det var också lätt för mig på ett sådant ställe där alla ville passera så snabbt som möjligt, att säga att jag bara ville jobba med företagskonton. Och där upptäckte jag, på samma sätt som många inköpare genom tiderna gjort, att jag inte omfattades av något slags sekretessavtal eller dylikt. Så de där småbolagen som är listade för allmän handel och som behövde lån, jag satt på illa betald arbetstid och analyserade dem. Snart började jag se mönster, och efter några månader vågade jag göra min första lilla investering; det var i ett mediabolag som hade dålig likviditet men som enligt mina observationer verkade kunna studsa upp. Och det lyckades. Aktievärderingen ökade som fan när de en månad senare kunde leverera med de nya pengar de fått tillgång till. Och nu ligger jag här. 27 år gammal och ekonomiskt oberoende.”

“Och det som drev dig till det här var din dåliga lön?”

“Ja. Jag ville ju kunna betala hyran utan att oroa mig. Det som Minoo gjorde mot Micke var dock elakt, det måste man ju säga... Hon lämnade honom för den där konsulten och det var inte bara för att ‘han klädde sig som en vuxen, i kostym’, nej hon berättade för mig att hon gick igång på den förnedringen av Micke, att hon njöt av att bli upplockad och ge sig till den starkare riddaren som det pris hennes vackra kropp och behagliga – men alltså av styrka villkorade – närvaro var.”

Jag kysser henne.

Framför oss sträckte sig Bali ut och för en stund kan jag se en framtid här till den dag vi båda gör gemensam sak och lämnar detta jordelivet i en handling och ett val lika aktivt som en tantragurus utlösning.

Men då njöt vi av att bara existera.

Deus Ex Machina?

Efter det att Baliplanen misslyckades åkte jag hem till Stockholm. Somliga i bekantskapskretsen viskade om att det var ett misslyckande och att det var galet att jag vaskat all den tiden och framförallt lagt stolthet och prestige i potten.

Men de som dömde hårdast var som vanligt de som inte varit med om något själva utan suttit på samma stol och vid samma bord hela livet utan att se sig om och uppleva annat. Det är min fasta övertygelse att mognad och erfarenhet, det som bygger upp en människas trovärdighet och förvandlar henne från barn till vuxen och sedan belevad, är summan av många sammanhangs komplexitet som slipar generalistens alla verktyg på den schweiziska armékniven.

Ska jag kunna med att se mig själv i spegeln måste jag ty mig till föregående styckes utsago.

Jag plockade upp mina väskor och slog dank.

Det hade inte blivit någon yogaromans.

Jag vände tillbaka till det sammanhang som för mig alltid skulle stå öppet, om inte annat av medlemsbrist skulle XYZ välkomna mig tillbaka.

”Visst, vi förstår att du avslutade ditt medlemskap. Men nu när du kom tillbaka inom ett år kan vi räkna det som en permittering och du får komma tillbaka då, men på ett villkor. Du måste komma hit.”

Jag blev ”tvingad” att slicka Magda både här och där, samt dricka hennes urin ur ett champagneglas. Så långt var jag med på noterna. Hon band fast mig mot en brits och eggade mitt kön. Min andning var hastig. Jag såg hennes kropp och den självsäkerhet med vilken hon rörde den i detta nu när hon lekte med mina bollar och mitt kön samtidigt som hon penetrerade mitt anus med en gummiattrapp.

Hon tog mig nära utlösningen och efterföljande interkranialexplosion, för att sedan avlägsna sig och dra den med sig.

Fram. Och tillbaka.

Fram. Och tillbaka.

Hon greppade min penis med en högerhand insmord i babyolja. Med den andra förde hon attrappen. Till slut gick det inte att hålla sig längre, jag stönade allt högre. Vi hade ingen klocka i lekrummet, men det kändes som upptrappningen pågått i flera timmar. Jag var nära, mina kulor var mer bowlingklot än pingisboll. Magda firade av ett leende, registrerade nöjt min upphetsning, och släppte mitt kön. Jag lättade min last på värsta tänkbara sätt, sperman rann ner längs min penis utan att ge mig tillstymmelse till tillfredsställelse.

"Ehh", stönade jag till svagt. Känslan var som att klia på ett myggbett med en plastfilm emellan. Magda log och slog till mina testiklar.

"Något ska du väl vara tvungen att betala för att komma in i gemenskapen igen? Alla vill alltid ha allt gratis."

"Det är väl för att de inte har pengar?"

"I ditt fall är det uppoffringen i sig självt, själva lidandet som jag går igång på."

"Jo, tack. Det har framgått", muttrade jag.

Magda tryckte en tunglöss puss på mina läppar och knäppte upp bojorna som höll mig fast vid britsen.

"Här har du", hon räckte mig papper att torka upp min misslyckade orgasm med.

Återinvigningsriten var väl inget speciellt i sig.

Det var samtalen vid kaksmulorna som var intressanta, eller skulle vara det.

"Varför blir inte vi ihop?" Frågade jag.

"Du vet att vi inte blir ihop", svarade Magda.

"Det är mot reglerna... Är det bara det?"

"Titta där!" Magda pekade mot en orange katt som lekte i fönsterblecket på andra sidan gatan. När hon rörde sig oförhapat spände det till i latexdressen hon hade på sig. Jag satt i en morgonrock med Nalle Puh-tryck, "Titta vad söt den är", fortsatte Magda. Katten gned sig mot plantorna, som en äkta trädgårdsmästare.

"Är du glad för att jag kom tillbaka från Bali, i alla fall?" Frågade jag.

"Ja. Men så kan man väl säga."

Tiden gick. Jag läste mycket; såväl modernt som klassiskt som facklitteratur. Jag tog anställning igen, och då inte som ett medel för självförverkligande; jag var i genuint behov av pengar.

Själsligen är det svårt för mig att sätta fingret på vad allt det jag vittnat om lett till. Kanske har jag som bärare av både X och Y-kromosomer inte tillgång till det känsleregister som krävs för att sätta fingret på vad jag känner, och ställa det i paritet med andra människors känsloliv men... *Tondöv nog för att sjunga falskt och full nog att faktiskt ta ton?*

Jag hade alltid varit bra på att delegera och bygga processer, och snart upprepade sig det mönster som varit den konstanta ledstjärnan i min karriär; jag hade byggt ut mig själv ur företaget och satt numera mest och väntade på att... Ja?

Mitt liv var en innerstadslägenhet, en fin Audi, en tjej vars skönhet matchade min sociala ställning och vars osäkerhet puttade över maktbalansen i förhållandet till min favör. Jag halkade dessutom in i ett herrsällskap, komplett med invigningsriter likt Skull and Bones, där man enligt uppgifter lägger sin hand på en kista och ser sin egen död, för att sedan för alltid leva i två tidszoner; den vanliga, allmänna tidszonen och den vanliga allmänna tidszonen +15 minuter för alla sammanhang som hade med sällskapet att göra.

Mitt var inte lika extremt.

Men det var genom det jag träffade min skrivkamrat.

Var tid har sitt exempel på en "dålig kärra"... Vasaskeppet, det kommersiella fiaskot bilmodellen Delorean och vad framtiden anbelangar... Millennium Falcon?

Jag träffade personen som bytt kön på en båtplats, det var en ren slump. Vi var några vänner som skulle ut och åka båt. Och när vi stod där på bryggan utbrast mannen som ägde båten "Titta, där kommer min kusin!" Och pekade på en anländande vit farkost.

Och upp på bryggan från den vita lilla plastfarkosten hoppade en nästan två meter lång varelse. Klädd i svart. Långt stripigt hår. Breda axlar och kvinnobröst.

"Nova. Jag heter Nova", sa hon och sträckte fram sin arm till svar på att jag presenterat mig.

"Vad gör du när du inte åker båt med pappsen?" Frågade jag.

"Jag sysslar med speldesign."

"Vadå för spel?"

"Rollspel. Brädspel."

"Jag brukar läsa Warhammer 40 000-manualer på jobbet ibland för att slappna av. Nu senast läste jag det lite udda och bortglömda spelet Inquisitor, om du känner till det?" Sa jag, och reflekterade över hur dessa fabler fullpumpade med steroider ibland lyckades göra en halvtimme av arbetsdagen åtminstone lite dräglig(-are).

"Ja, jag brukar sätta på videos om Warhammer 40 000-världens planeter och månar och vapen och grejer i bakgrunden när jag ska somna. Då drömmer man så sköna drömmar."

"Kom hit! Vi ska bege oss nu!" Ropade båtägaren jag var associerad till på platsen.

"Jag måste dra. Men vi kan väl byta kontaktuppgifter?" Sa jag.

"Jag är borta i någon månad nu, hos min flickvän i Italien. Men vi hörs sen, när jag är tillbaka", sa hon och accepterade min kontaktförfrågan på ett socialt media.

Vi började träffas och skriva en gång i veckan.

Vaginoplastik på Millennium Falcon

“Mina egna tankar kring att göra om min kropp hade inte handlat lika mycket om det fysiska som det psykiska. I perioder hade min önskan varit att snöpa bort potensen av mina vindlande tankegångar och då rörlig bild i kombination med tal och musik inte hade samma verkan på mig som på resten av befolkningen hade jag kommit fram till en lösning jag kallade för Trestegsraketen;

- 1) Klippa testiklarna
- 2) Lobotomi
- 3) Skära bort amygdalan

Det sista listade ingreppet kan tänkas vara aningen svårt och bökigt, men det ska gå, tänker jag, genom att använda sig av en gammakniv. Det är ett slags laser, svenskuppfunnen till råge på allt, som skickar in strålar i hjärnan samtidigt från flera olika vinklar. Det här gör att en av laserstrålarna inte är farlig i sig, men att den punkt där alla laserstrålarna möts blir avlägsnad, bränns bort. Att då göra det på amygdalan, ilskecentrumet i hjärnan, tänker jag skulle kunna bära med sig en lugnande effekt på mitt sinne. Då skulle det bli mindre bråkigt omkring mig, och det är ju vad mamma säger att hon önskar sig.”

“Vad tycker du om den här öppningen på en historia?” Frågade jag Nova.

Hon satte sig ner framför min dator och läste stycket “Det är bra.. Udda.. Är det här avslutat? Har du någon längre text jag skulle kunna få se? ” Frågade hon.

Jag öppnade det här dokumentet som du kära läsare sitter med nu. “Här är en längre sak jag jobbat på ett tag”, sa jag.

Nova scrollade ner längs innehållsförteckningen. Läste citaten av Nabokov och Barack Obama. Jag hörde henne ljuda “Jag är trött på livet...” Spänt stod jag bredvid då hon läste första kapitlet, sökandes i hennes ansikte efter känslouttryck. Hon vände sig mot mig och sa “Sådant här skriver man bara om man är väldigt uttråkad.”